Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 26ης Σεπτεμβρίου 2018 *

Περιεχόμενα

I. Το νομικό πλαίσιο 4

II. Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση 4

III. Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση 7

IV. Τα αιτήματα των διαδίκων στην αναιρετική δίκη 7

V. Επί της αιτήσεως αναιρέσεως 8

A. Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται ανεπάρκεια του ασκηθέντος από το Γενικό Δικαστήριο ελέγχου 8

1. Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως 8

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων 8

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 10

2. Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως 12

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων 12

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 12

3. Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως 14

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων 14

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 14

4. Επί του τετάρτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως 15

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων 15

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 17

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

1) Επί της πρώτης αιτιάσεως 17

2) Επί της δεύτερης αιτιάσεως 18

5. Επί του πέμπτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως 19

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων 19

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 20

6. Συμπέρασμα επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως 21

Β. Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, αντλούμενου από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ 21

1. Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως 21

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων 21

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 22

2. Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως 24

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων 24

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 25

3. Επί του τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως 27

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων 27

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου 27

Γ. Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, σχετικά με το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα, και επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως καθόσον αφορά παράβαση των κανόνων περί πλήρους δικαιοδοσίας 28

1. Επιχειρηματολογία των διαδίκων 28

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου 30

VI. Επί της μερικής αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως 33

VII. Επί της διαφοράς ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου 34

VIII. Επί των δικαστικών εξόδων 34

«Αίτηση αναιρέσεως – Συμπράξεις – Ευρωπαϊκή αγορά μικροκυκλωμάτων για κάρτες – Δίκτυο διμερών επαφών – Ανταλλαγή ευαίσθητων εμπορικών πληροφοριών – Αμφισβήτηση της γνησιότητας των αποδεικτικών στοιχείων – Δικαιώματα άμυνας – “Ως εκ του αντικειμένου” περιορισμός του ανταγωνισμού – Διαρκής και ενιαία παράβαση – Δικαστικός έλεγχος – Πλήρης δικαιοδοσία – Έκταση – Υπολογισμός του ύψους του προστίμου»

Στην υπόθεση C-99/17 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 24 Φεβρουαρίου 2017,

Infineon Technologies AG, με έδρα την Neubiberg (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους M. Dreher, T. Lübbig και M. Klusmann, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους A. Biolan και A. Dawes καθώς και από την J. Norris-Usher,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz, πρόεδρο τμήματος, C. Vajda, E. Juhász, K. Jürimäe (εισηγήτρια) και K. Λυκούργο, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Wathelet

γραμματέας: L. Hewlett, κύρια διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 28ης Φεβρουαρίου 2018,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Απριλίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Infineon Technologies AG ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της 15ης Δεκεμβρίου 2016, Infineon Technologies κατά Επιτροπής (T-758/14, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2016:737), με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως C(2014) 6250 τελικό της Επιτροπής, της 3ης Σεπτεμβρίου 2014, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (υπόθεση AT.39574 – Μικροκυκλώματα για κάρτες) (στο εξής: επίδικη απόφαση), και, επικουρικώς, τη μείωση του επιβληθέντος στην αναιρεσείουσα προστίμου.

I. Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 23 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), ορίζει στις παραγράφους 2 και 3:

«2. Η Επιτροπή δύναται με απόφασή της να επιβάλει σε επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων πρόστιμα, σε περίπτωση που αυτές, εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

α) διαπράττουν παράβαση των διατάξεων του άρθρου [101 ή 102 ΣΛΕΕ], ή

[…]

3. Ο καθορισμός του ύψους του προστίμου γίνεται με βάση τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παράβασης.»

3 Κατά το άρθρο 31 του κανονισμού αυτού:

«Το Δικαστήριο διαθέτει πλήρη δικαιοδοσία για τον έλεγχο των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή επιβάλλει πρόστιμο ή χρηματική ποινή. Το Δικαστήριο δύναται να καταργεί, να μειώνει ή να επαυξάνει τα πρόστιμα ή τις χρηματικές ποινές που έχουν επιβληθεί.»

4 Όσον αφορά τον υπολογισμό των προστίμων, τα σημεία 20 έως 23 των κατευθυντήριων γραμμών για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 2, στοιχείο α′, του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 2006), έχουν ως εξής:

«20. Η εκτίμηση της σοβαρότητας θα γίνεται κατά περίπτωση για κάθε είδος παράβασης, λαμβάνοντας υπόψη όλες τις σχετικές συνθήκες της υπόθεσης.

21. Κατά γενικό κανόνα, το ποσοστό επί της αξίας των πωλήσεων που θα λαμβάνεται υπόψη θα μπορεί να ανέλθει έως το 30 % της αξίας των πωλήσεων.

22. Για να αποφασιστεί εάν το ποσοστό της αξίας των πωλήσεων, το οποίο θα λαμβάνεται υπόψη σε μια συγκεκριμένη υπόθεση θα πρέπει να είναι χαμηλά ή υψηλά στην κλίμακα αυτή, η Επιτροπή θα συνεκτιμά διάφορους παράγοντες, όπως το είδος της παράβασης, το συνολικό μερίδιο αγοράς όλων των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων, τη γεωγραφική έκταση της παράβασης και το εάν η παράνομη συμπεριφορά έχει εκδηλωθεί στην πράξη ή όχι.

23. Οι οριζόντιες συμφωνίες […] καθορισμού τιμών, κατανομής αγορών και περιορισμού της παραγωγής, που είναι κατά κανόνα μυστικές, είναι, από την ίδια τη φύση τους, μεταξύ των πλέον επιζήμιων περιορισμών του ανταγωνισμού. Ως ζήτημα πολιτικής θα τιμωρούνται με βαριά πρόστιμα. Κατά συνέπεια, το ποσοστό της αξίας των πωλήσεων που θα λαμβάνεται υπόψη για τέτοιου είδους παραβάσεις κατά κανόνα θα ορίζεται στα υψηλότερα όρια της παραπάνω κλίμακας.»

II. Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση

5 Το ιστορικό της διαφοράς και τα βασικά στοιχεία της επίδικης αποφάσεως, όπως προκύπτουν από τις σκέψεις 1 έως 40 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, συνοψίζονται για τις ανάγκες της παρούσας υποθέσεως ως ακολούθως.

6 Στις 22 Απριλίου 2008 η Επιτροπή πληροφορήθηκε την ύπαρξη συμπράξεως στον τομέα των μικροκυκλωμάτων για κάρτες εκ μέρους της Renesas Technology Corp. και των θυγατρικών της (στο εξής: Renesas), οι οποίες ζήτησαν να μην τους επιβληθούν πρόστιμα, βάσει της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε υποθέσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ 2006, C 298, σ. 17, στο εξής: ανακοίνωση περί συνεργασίας). Στις 28 Μαρτίου 2011 η Επιτροπή, αφού διενήργησε αιφνιδιαστικούς ελέγχους στους χώρους πολλών εταιριών του τομέα αυτού, στις οποίες απηύθυνε αιτήσεις παροχής πληροφοριών, κίνησε διαδικασία, βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 6, του κανονισμού 1/2003, σε βάρος, πρώτον, της Koninklijke Philips NV και της Philips France SAS (στο εξής, από κοινού: Philips), δεύτερον, της Renesas, καθώς και, τρίτον, της Samsung Electronics Co. Ltd και της Samsung Semiconductor Europe GmbH (στο εξής, από κοινού: Samsung).

7 Τον Απρίλιο του 2011 η Επιτροπή άρχισε συζητήσεις διευθέτησης διαφορών, κατά την έννοια του άρθρου 10α του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων [101 ΣΛΕΕ] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, L 123, σ. 18), με τις Renesas, Samsung και Philips. Οι συζητήσεις αυτές ανεστάλησαν τον Οκτώβριο του 2012.

8 Στις 18 Απριλίου 2013 η Επιτροπή απέστειλε ανακοίνωση αιτιάσεων στη Renesas, στη Hitachi Ltd, στη Mitsubishi Electric Corp., στη Samsung, στην αναιρεσείουσα και στη Philips. Με τις παρατηρήσεις τους επί της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, η αναιρεσείουσα και η Philips αμφισβήτησαν τη γνησιότητα ορισμένων εγγράφων που προσκόμισε η Samsung μετά τη διαδικασία διευθέτησης διαφορών. Η Samsung απάντησε στις παρατηρήσεις αυτές και υπέβαλε επιπλέον έγγραφα στην Επιτροπή. Η γνησιότητα των εγγράφων αυτών αποτέλεσε εξάλλου αντικείμενο δύο εκθέσεων πραγματικών περιστατικών που συνέταξε η Επιτροπή στις 9 Οκτωβρίου 2013 και στις 25 Ιουλίου 2014.

9 Η ακρόαση πραγματοποιήθηκε στις 20 Νοεμβρίου 2013.

10 Στις 3 Σεπτεμβρίου 2014 η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση.

11 Με την ως άνω απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι τέσσερις επιχειρήσεις, δηλαδή η αναιρεσείουσα, η Philips, η Renesas και η Samsung, είχαν συμμετάσχει σε ενιαία και διαρκή παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3) (στο εξής: Συμφωνία ΕΟΧ), στον τομέα των μικροκυκλωμάτων για κάρτες, η οποία κάλυπτε τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ) (στο εξής: επίδικη παράβαση). Η παράβαση αυτή, η οποία φέρεται να έλαβε χώρα το διάστημα μεταξύ της 24ης Σεπτεμβρίου 2003 και της 8ης Σεπτεμβρίου 2005, αφορούσε μικροκυκλώματα για κάρτες.

12 Η αγορά των μικροκυκλωμάτων για κάρτες περιελάμβανε δύο τμήματα, το τμήμα των μικροκυκλωμάτων για κάρτες SIM, οι οποίες χρησιμοποιούνται κυρίως για τα κινητά τηλέφωνα (στο εξής: μικροκυκλώματα για κάρτες SIM), και το τμήμα των μικροκυκλωμάτων για κάρτες που δεν είναι SIM, οι οποίες χρησιμοποιούνται σε τραπεζικές συναλλαγές, για την ασφάλεια και την ταυτοποίηση (στο εξής: μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM). Κατά τον χρόνο της επίδικης παραβάσεως, η εν λόγω αγορά χαρακτηριζόταν από σταθερή πτώση των τιμών, από πίεση που ασκούσαν στις τιμές οι κύριοι πελάτες των παραγωγών καρτών με μικροκυκλώματα, από δυσαναλογία της προσφοράς σε σχέση με τη ζήτηση, οφειλόμενη στην αύξηση της ζήτησης και στη συνεχή και ταχεία τεχνολογική εξέλιξη, καθώς και από τη δομή των συμβατικών διαπραγματεύσεων με τους πελάτες.

13 Η Επιτροπή έκρινε, όσον αφορά τα κύρια χαρακτηριστικά της επίδικης παράβασης, ότι η σύμπραξη για την οποία επιβλήθηκαν κυρώσεις στηριζόταν σε ένα σύνολο διμερών επαφών μεταξύ των αποδεκτών της επίδικης αποφάσεως, οι οποίες πραγματοποιούνταν σε εβδομαδιαία βάση κατά τα έτη 2003 και 2004. Κατά την Επιτροπή, οι συμμετέχοντες στην παράβαση συντόνιζαν την πολιτική των

τιμών τους, όσον αφορά τα μικροκυκλώματα για κάρτες, μέσω επαφών που αφορούσαν τον καθορισμό των τιμών, ιδίως τις συγκεκριμένες τιμές που προτείνονταν στους κύριους πελάτες, τις ελάχιστες και τις ενδεικτικές τιμές, την ανταλλαγή απόψεων σχετικά με την εξέλιξη των τιμών για το επόμενο εξάμηνο και τις προθέσεις όσον αφορά τον καθορισμό τιμών, αλλά και σχετικά με την ικανότητα παραγωγής και τη χρησιμοποίησή της, τη μελλοντική συμπεριφορά στην αγορά, καθώς και τις διαπραγματεύσεις συμβάσεων με κοινούς πελάτες. Το ημερολόγιο των επαφών της συμπράξεως, ο κατάλογος των οποίων περιέχεται στον πίνακα 4 της επίδικης αποφάσεως, ακολουθούσε το ημερολόγιο του κύκλου οικονομικής δραστηριότητας. Η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ των εν λόγω διμερών επαφών λόγω του αντικειμένου τους και των ημερομηνιών διεξαγωγής τους. Στο πλαίσιο των εν λόγω διμερών επαφών, οι επιχειρήσεις έκαναν ενίοτε λόγο απροκάλυπτα για την πραγματοποίηση άλλων διμερών επαφών μεταξύ των συμμετεχόντων στην επίδικη παράβαση και οι πληροφορίες που συγκεντρώνονταν διαβιβάζονταν στους ανταγωνιστές.

14 Η Επιτροπή χαρακτήρισε την επίδικη παράβαση ενιαία και διαρκή. Ειδικότερα, έκρινε ότι οι επαφές των συμμετεχόντων στη σύμπραξη συνδέονταν μεταξύ τους και αλληλοσυμπληρώνονταν. Με τη μεταξύ τους αλληλεπίδραση, συνέβαλαν στην επέλευση όλων των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων, στο πλαίσιο ενός συνολικού σχεδίου με ενιαίο σκοπό. Κατά την Επιτροπή, οι Samsung, Renesas και Philips είχαν γνώση της παραβάσεως στο σύνολό της. Αντιθέτως, η αναιρεσείουσα θεωρήθηκε υπεύθυνη για την παράβαση αυτή μόνο στο μέτρο που συμμετείχε σε εναρμονισμένες πρακτικές με τη Samsung και τη Renesas, ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων για το ότι είχε επαφές με τη Philips ή ότι είχε σχηματίσει την υποκειμενική εντύπωση ότι συμμετείχε στο σύνολο της επίδικης παραβάσεως.

15 Τέλος, η Επιτροπή έκρινε ότι η συμπεριφορά των εν λόγω επιχειρήσεων είχε ως σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και ότι είχε σημαντικές επιπτώσεις στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών και μεταξύ των συμβαλλομένων στη Συμφωνία ΕΟΧ μερών.

16 Για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβλήθηκαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 και των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι η επίδικη παράβαση είχε τελεστεί εκ προθέσεως. Για τον υπολογισμό του βασικού ποσού, το εν λόγω θεσμικό όργανο χρησιμοποίησε έναν δείκτη για την ετήσια αξία των πωλήσεων, ο οποίος στηριζόταν στην πραγματική αξία των πωλήσεων των προϊόντων που αφορούσε η σύμπραξη οι οποίες πραγματοποιήθηκαν από τις επιχειρήσεις αυτές κατά τους μήνες της ενεργού συμμετοχής τους στην επίδικη παράβαση. Εφάρμοσε συντελεστή βαρύτητας της επίδικης παραβάσεως 16 %. Όσον αφορά τη διάρκεια της παράβασης, η Επιτροπή έλαβε υπόψη ένα χρονικό διάστημα 11 μηνών και 14 ημερών για τη Philips, 18 μηνών και 7 ημερών για την αναιρεσείουσα, 23 μηνών και 2 ημερών για τη Renesas και 23 μηνών και 15 ημερών για τη Samsung. Για το επιπλέον ποσό, εφάρμοσε συντελεστή 16 % επί της αξίας των πωλήσεων.

17 Αναγνωρίζοντας ελαφρυντικές περιστάσεις, η Επιτροπή μείωσε κατά 20 % το ποσό του προστίμου της αναιρεσείουσας, διότι την έκρινε υπεύθυνη για την επίδικη παράβαση μόνο για τη συμμετοχή της σε συμπαιγνιακές συνεννοήσεις με τη Samsung και τη Renesas και όχι με τη Philips. Κατ' εφαρμογή της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, δεν επέβαλε πρόστιμο στη Renesas, ενώ μείωσε κατά 30 % το ύψος του προστίμου της Samsung.

18 Με το άρθρο 1 της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι οι ακόλουθες επιχειρήσεις συμμετείχαν σε ενιαία και διαρκή παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ στον τομέα των μικροκυκλωμάτων για κάρτες, η οποία κάλυπτε τον ΕΟΧ:

– η αναιρεσείουσα, το διάστημα από τις 24 Σεπτεμβρίου 2003 έως τις 31 Μαρτίου 2005, «λόγω του συντονισμού της με τη Samsung και τη Renesas» (άρθρο 1, στοιχείο α'),

– η Philips, το διάστημα από τις 26 Σεπτεμβρίου 2003 έως τις 9 Σεπτεμβρίου 2004 (άρθρο 1, στοιχείο β′),

– η Renesas, το διάστημα από τις 7 Οκτωβρίου 2003 έως τις 8 Σεπτεμβρίου 2005 (άρθρο 1, στοιχείο γ′), και

– η Samsung, το διάστημα από τις 24 Σεπτεμβρίου 2003 έως τις 8 Σεπτεμβρίου 2005 (άρθρο 1, στοιχείο δ′).

19 Με το άρθρο 2 της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμα ύψους 82 784 000 ευρώ στην αναιρεσείουσα (άρθρο 2, στοιχείο α′), 20 148 000 ευρώ στη Philips (άρθρο 2, στοιχείο β′), 0 ευρώ στη Renesas (άρθρο 2, στοιχείο γ′) και 35 116 000 ευρώ στη Samsung (άρθρο 2, στοιχείο δ′).

III. Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Νοεμβρίου 2014, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως στο μέτρο που την αφορά και, επικουρικώς, τη μείωση του ύψους του προστίμου που της είχε επιβληθεί.

21 Προς στήριξη της προσφυγής της, η αναιρεσείουσα προέβαλε έξι λόγους ακυρώσεως. Οι δύο πρώτοι λόγοι ακυρώσεως αφορούσαν τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας και την τήρηση της αρχής της χρηστής διοικήσεως. Με τον τρίτο λόγο προβλήθηκε παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Ο τέταρτος λόγος, που προβλήθηκε επικουρικώς, αφορούσε εσφαλμένη εφαρμογή της έννοιας της ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως. Ο πέμπτος και έκτος λόγος αφορούσαν το πρόστιμο.

22 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τους λόγους αυτούς και, ως εκ τούτου, και την προσφυγή της αναιρεσείουσας στο σύνολό της.

IV. Τα αιτήματα των διαδίκων στην αναιρετική δίκη

23 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

– να ακυρώσει την επίδικη απόφαση κατά το μέρος που την αφορά,

– επικουρικώς, να μειώσει το πρόστιμο ύψους 82 874 000 ευρώ που της επιβλήθηκε με την επίδικη απόφαση σε ύψος σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας,

– επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προς επανεξέταση και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

24 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως,

– επικουρικώς, να απορρίψει το αίτημα μειώσεως του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα και

– να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

V. Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

25 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει τρεις λόγους.

Α. Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται ανεπάρκεια του ασκηθέντος από το Γενικό Δικαστήριο ελέγχου

26 Ο πρώτος λόγος της αναιρεσείουσας διαιρείται σε πέντε σκέλη.

1. Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

27 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που αφορά ειδικότερα τη σκέψη 160 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι εξέτασε πέντε μόνον από τις έντεκα φερόμενες ως παράνομες επαφές που διεξήχθησαν μεταξύ αυτής και της Samsung ή της Renesas, την ύπαρξη των οποίων διαπίστωσε η Επιτροπή, ενώ η ίδια τις είχε αμφισβητήσει όλες. Ο εν λόγω επιλεκτικός και ελλιπής δικαστικός έλεγχος της επίδικης αποφάσεως αντιβαίνει στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ και οδήγησε σε ανεπαρκή έλεγχο του ύψους του προστίμου. Κατά την αναιρεσείουσα, το παράνομο των εκτιμήσεων της Επιτροπής σε σχέση με κάποια από τις αμφισβητούμενες επαφές θα έπρεπε να έχει οδηγήσει στην ακύρωση των αντίστοιχων συμπερασμάτων που διατύπωσε η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση.

28 Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη επίσης την υποχρέωση αιτιολογήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 36 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να παραθέσει επαρκείς λόγους για να δικαιολογήσει την προσέγγιση την οποία εξέθεσε στο σημείο 160 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και την επιλογή των πέντε επαφών που ελέγχθηκαν.

29 Ο επιλεκτικός έλεγχος δεν παρείχε στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να εκτιμήσει πλήρως τη σοβαρότητα της προβαλλομένης παραβάσεως και να ελέγξει επαρκώς το ύψος του επιβληθέντος προστίμου. Το Γενικό Δικαστήριο απάντησε ανεπαρκώς στα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με το πρόστιμο, όπως προκύπτει από τον τρίτο λόγο αναιρέσεως. Ειδικότερα, δεδομένου ότι η συμμετοχή της στην παράβαση περιορίστηκε σε πέντε μόνον επαφές των οποίων αποδείχθηκε η ύπαρξη, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε να επικυρώσει το ύψος του προστίμου που της επέβαλε η Επιτροπή.

30 Όσον αφορά τις επαφές που δεν ελέγχθηκαν, το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε, ιδίως στη σκέψη 153 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να παραπέμψει σε συμπεράσματα της Επιτροπής, χωρίς να τα ελέγξει, ως όφειλε.

31 Ο επιλεκτικός έλεγχος στον οποίο προέβη το Γενικό Δικαστήριο είναι αντιφατικός και δεν συνάδει με τις εκτιμήσεις που διατύπωσε αυτό στις σκέψεις 136, 137 και 211 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Με τον εν λόγω επιλεκτικό έλεγχο, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα χαρακτηριστικά της προβαλλομένης από την Επιτροπή παραβάσεως, δεδομένου ότι οι επαφές που εξέτασε το Γενικό Δικαστήριο δεν αρκούσαν για τη θεμελίωση της διαπιστώσεως ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως όσον αφορά την αναιρεσείουσα.

32 Δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν επικύρωσε την ύπαρξη των λοιπών επαφών που διαπίστωσε η Επιτροπή και, ειδικότερα, δεν εξέτασε τις προβαλλόμενες επαφές μεταξύ της αναιρεσείουσας και της Renesas κατά το 2003, οι οποίες εκτίθενται στην αιτιολογική σκέψη 160 της επίδικης αποφάσεως, δεν διέθετε καμία βάση για να διαπιστώσει την πραγματοποίηση παράνομων συναντήσεων μεταξύ της

Samsung και της αναιρεσείουσας κατά το έτος εκείνο. Επομένως, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο δεν διέθετε κανένα αποδεικτικό στοιχείο, πλην εκείνων που αμφισβητεί η αναιρεσείουσα, το οποίο να τεκμηριώνει την ύπαρξη και το περιεχόμενο των επαφών που φέρεται να είχε με τη Samsung το 2003.

33 Η αναιρεσείουσα διευκρινίζει ότι ο επιλεκτικός έλεγχος θίγει την έννομη κατάστασή της, καθόσον την εκθέτει στον κίνδυνο αδικαιολόγητων αξιώσεων εκ μέρους τρίτων, όπως αγωγές αποζημιώσεως.

34 Η Επιτροπή αμφισβητεί όλα τα ανωτέρω επιχειρήματα.

35 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε τη διαπίστωση που περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές σκέψεις 38 έως 41, 68, 76, 77, 246 και 297 της επίδικης αποφάσεως, κατά την οποία οι τιμές των μικροκυκλωμάτων για κάρτες καθορίζονταν, κατ' αρχήν, σε ετήσια βάση. Επομένως, κατά την Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε να περιοριστεί στην εξακρίβωση του αν η αναιρεσείουσα είχε συμμετάσχει σε τουλάχιστον μία αντίθετη προς τον ανταγωνισμό επαφή ετησίως κατά το διάστημα μεταξύ των ετών 2003 έως 2005. Συγκεκριμένα, αρκεί το γεγονός ότι τα οικονομικά αποτελέσματα των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό επαφών εξακολουθούν να έχουν συνέπειες μετά την ημερομηνία κατά την οποία πραγματοποιήθηκαν οι επαφές αυτές.

36 Υπό αυτές τις συνθήκες, το Γενικό Δικαστήριο δεν ήταν υποχρεωμένο να αιτιολογήσει την επιλογή των πέντε επαφών που εξέτασε ούτε τη μη εξέταση της συμμετοχής της αναιρεσείουσας στις άλλες έξι επαφές.

37 Το Γενικό Δικαστήριο δεν εμποδίστηκε να εκτιμήσει τα επιχειρήματα περί της σοβαρότητας της παραβάσεως και περί του ύψους του προστίμου. Ειδικότερα, ο αριθμός των επαφών στις οποίες συμμετείχε η αναιρεσείουσα δεν ασκεί επιρροή στην εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως ούτε στη δυνατότητα εφαρμογής συντελεστή σοβαρότητας 16 %.

38 Το Γενικό Δικαστήριο δεν εμποδίστηκε περαιτέρω να εξετάσει τα επιχειρήματα σχετικά με τη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην ενιαία και διαρκή παράβαση, εφόσον η αναιρεσείουσα είχε συμμετάσχει σε τουλάχιστον μία επαφή ανά έτος και οι επαφές αυτές εντάσσονταν σε ένα συνολικό σχέδιο. Το Γενικό Δικαστήριο ήταν επίσης σε θέση να εκτιμήσει σωστά τα επιχειρήματα σχετικά με την αντίθετη προς τον ανταγωνισμό φύση των επαφών με τη Samsung στις 24 Σεπτεμβρίου και στις 3 Νοεμβρίου 2003, δεδομένου ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Renesas ήταν ένας μόνον από τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο επικύρωσε τα συμπεράσματα της Επιτροπής σχετικά με την αξιοπιστία της Samsung ως μάρτυρα και την ανταλλαγή πληροφοριών κατά τις εν λόγω επαφές.

39 Το επιχείρημα της αναιρεσείουσας σχετικά με την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως στο σύνολό της είναι απαράδεκτο βάσει του άρθρου 169, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

40 Το επιχείρημα σχετικά με τη σκέψη 153 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι αλυσιτελές, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν συνήγαγε καμία συνέπεια από την αναφορά στις λοιπές εννέα αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού επαφές, πλην εκείνων της 3ης Νοεμβρίου και της 27ης Νοεμβρίου 2003.

41 Η αναιρεσείουσα δεν είναι εκτεθειμένη σε αγωγές αποζημίωσης λόγω της προσέγγισης που υιοθέτησε το Γενικό Δικαστήριο, αλλά λόγω της συμμετοχής της σε τουλάχιστον μία αντίθετη προς τον ανταγωνισμό επαφή ετησίως κατά το διάστημα από το 2003 έως το 2005.

42 Όσον αφορά το επιχείρημα της αναιρεσείουσας σχετικά με τις σκέψεις 136 και 137 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα συγχέει δύο διαφορετικές έννοιες, δηλαδή την απόδειξη του αριθμού των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό επαφών στις οποίες συμμετείχε η αναιρεσείουσα και την απόδειξη του αντίθετου προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα των επαφών αυτών.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

43 Εισαγωγικά, παρατηρείται ότι η σκέψη 160 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αφορά την εκτίμηση από το Γενικό Δικαστήριο του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως που προέβαλε η αναιρεσείουσα ενώπιόν του και αντλείται από έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων ικανών να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξη παραβάσεως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Η σκέψη αυτή έχει ως εξής:

«[…] η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την εκτίμηση της Επιτροπής κατά την οποία οι τιμές καθορίζονταν, καταρχήν, σε ετήσια βάση, όπως προκύπτει εξάλλου από τις συζητήσεις στις οποίες συμμετείχε η προσφεύγουσα. Υπό τις συνθήκες αυτές, για τη διαπίστωση παραβάσεως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ αρκεί να εξεταστεί, για τα έτη 2003 έως 2005, αν η προσφεύγουσα συμμετείχε σε μία ή, ενδεχομένως, σε δύο αντίθετες προς τον ανταγωνισμό συζητήσεις με τη Renesas ή τη Samsung κατά τη διάρκεια καθενός από τα τρία αυτά έτη. Υπό αυτές τις συνθήκες, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει, κατ' αρχάς, πέντε επαφές μεταξύ της προσφεύγουσας και της Samsung ή της Renesas, δηλαδή τις επαφές της 24ης Σεπτεμβρίου 2003 (πρώτη επαφή), της 3ης Νοεμβρίου 2003 (δεύτερη επαφή), της 18ης Μαρτίου 2004 (έκτη επαφή), του διαστήματος από 1ης έως 8 Ιουνίου 2004 (έβδομη επαφή) και της 31ης Μαρτίου 2005 (ενδέκατη επαφή), η πρώτη και η τελευταία από τις οποίες σηματοδοτούν, κατά την Επιτροπή, την αρχή και το τέλος, αντίστοιχα, της συμμετοχής της αναιρεσείουσας στην επίδικη παράβαση. Συνεπώς, μόνο σε περίπτωση που οι πέντε αυτές επαφές δεν αποδεικνύουν την ύπαρξη της επίδικης παραβάσεως θα πρέπει να εξεταστεί εάν οι λοιπές επαφές, όπως εκείνη της 17ης Νοεμβρίου 2003, για τις οποίες η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν ήταν παράνομες, συμβάλλουν ή όχι στο να αποδειχθεί ότι συνέτρεξε τέτοια παράβαση.»

44 Αφού εξέτασε τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με τις εν λόγω πέντε επαφές, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 207 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας ότι η αναιρεσείουσα, το διάστημα μεταξύ της 24ης Σεπτεμβρίου 2003 και της 31ης Μαρτίου 2005, είχε συμμετάσχει, μαζί με τις Samsung και Renesas, σε αντίθετες προς τον ανταγωνισμό συζητήσεις.

45 Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τα επιχειρήματα με τα οποία η αναιρεσείουσα αμφισβητούσε τα συμπεράσματα της Επιτροπής ως προς τις έξι άλλες διμερείς επαφές που ελήφθησαν υπόψη σε βάρος της με την επίδικη απόφαση.

46 Η αναιρεσείουσα αμφισβητεί αυτή την προσέγγιση του Γενικού Δικαστηρίου διότι, κατ' ουσίαν, δεν συνάδει με τις απαιτήσεις περί πλήρους δικαστικού ελέγχου στο πλαίσιο τόσο του ελέγχου της νομιμότητας όσο και του ελέγχου του ύψους του προστίμου.

47 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι το σύστημα δικαστικού ελέγχου των αποφάσεων της Επιτροπής που αφορούν τις διαδικασίες εφαρμογής των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ συνίσταται στον κατ' άρθρο 263 ΣΛΕΕ έλεγχο νομιμότητας των πράξεων των θεσμικών οργάνων, ο οποίος είναι δυνατό να συμπληρωθεί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 261 ΣΛΕΕ και κατόπιν αιτήματος των προσφευγόντων, από την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου άσκηση πλήρους δικαιοδοσίας όσον αφορά τις κυρώσεις που επιβάλλονται στον τομέα αυτόν από την Επιτροπή (απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψη 71).

48 Υπενθυμίζεται επίσης ότι η έκταση του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο προβλέπει το άρθρο 263 ΣΛΕΕ καλύπτει όλα τα στοιχεία των αποφάσεων της Επιτροπής οι οποίες αφορούν τις διαδικασίες εφαρμογής των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ, τον εμπεριστατωμένο έλεγχο των οποίων διασφαλίζει το

Γενικό Δικαστήριο, τόσο από νομικής όσο και από πραγματικής απόψεως υπό το πρίσμα των λόγων που προβάλλει ο προσφεύγων και λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων που αυτός υποβάλλει στην κρίση του (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2016, Galp Energía España κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-603/13 P, EU:C:2016:38, σκέψη 72 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

49 Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα επεδίωκε, μεταξύ άλλων, την άσκηση ελέγχου νομιμότητας επί της εκ μέρους της Επιτροπής διαπιστώσεως της συμμετοχής της σε ενιαία και διαρκή παράβαση κατά την περίοδο μεταξύ της 24ης Σεπτεμβρίου 2003 και της 31ης Μαρτίου 2005.

50 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 43 της παρούσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο δικαιολόγησε τον περιορισμό του ελέγχου του σε πέντε από τις ένδεκα επίμαχες διμερείς επαφές με βάση το γεγονός, το οποίο δεν αμφισβήτησε η αναιρεσείουσα, ότι οι τιμές αποτελούσαν, κατ' αρχήν, αντικείμενο διαπραγμάτευσης σε ετήσια βάση. Πρέπει να προστεθεί στο πλαίσιο αυτό ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 115 και 116 της παρούσας αποφάσεως, η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε κανένα παραδεκτό επιχείρημα κατά το στάδιο της αναιρετικής διαδικασίας ικανό να ανατρέψει τη δικαιολόγηση αυτή.

51 Συνεπώς, αφενός, το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε επαρκώς κατά νόμο τους λόγους για τους οποίους άσκησε έλεγχο σε περιορισμένο αριθμό από τις επαφές που αμφισβητούνται από την αναιρεσείουσα.

52 Αφετέρου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, για την επικύρωση της νομιμότητας της εκ μέρους της Επιτροπής διαπιστώσεως της συμμετοχής της αναιρεσείουσας στην επίδικη παράβαση, το Γενικό Δικαστήριο μπορούσε να περιοριστεί στον έλεγχο των εκτιμήσεων της Επιτροπής όχι μόνον ως προς την πρώτη και την τελευταία συμπαιγνιακού χαρακτήρα επαφή, αλλά και ως προς μία ή δύο επαφές ανά έτος συμμετοχής.

53 Πράγματι, στο πλαίσιο παραβάσεως ορισμένης διάρκειας, το γεγονός ότι οι εκφάνσεις της συμπράξεως ανάγονται σε διαφορετικά χρονικά διαστήματα, μεταξύ των οποίων μεσολαβούν κατά το μάλλον ή ήττον μεγάλα χρονικά διαστήματα, είναι άνευ σημασίας όσον αφορά την ύπαρξη της συμπράξεως αυτής, εφόσον οι επιμέρους πράξεις που συναποτελούν την παράβαση επιδιώκουν κοινό σκοπό και εντάσσονται στο πλαίσιο ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, Technische Unie κατά Επιτροπής, C-113/04 P, EU:C:2006:593, σκέψη 169).

54 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι η επιχείρηση δεν συμμετείχε σε όλες τις επιμέρους πτυχές μιας συμπράξεως ή έχει διαδραματίσει ελάσσονα ρόλο σε όσες πτυχές συμμετείχε δεν ασκεί επιρροή για τη στοιχειοθέτηση της υπάρξεως της παραβάσεως εκ μέρους της επιχειρήσεως αυτής, δεδομένου ότι τα στοιχεία αυτά πρέπει να λαμβάνονται υπόψη μόνον κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως και, ενδεχομένως, κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου (απόφαση της 6ης Δεκεμβρίου 2012, Επιτροπή κατά Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

55 Επομένως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, καθόσον αντλείται από παράβαση του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, πρέπει να απορριφθεί.

56 Στο μέτρο που, όπως προκύπτει από τη σκέψη 46 της παρούσας αποφάσεως, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως αντλείται επίσης από παράβαση των κανόνων περί πλήρους δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου και αφορά, ως εκ τούτου, στοιχεία που θα εξεταστούν στο πλαίσιο του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η επιχειρηματολογία που αναπτύχθηκε επ' αυτού θα εξεταστεί από κοινού με τον λόγο αυτόν.

2. Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

57 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μετέθεσε εσφαλμένως σε εκείνη το βάρος αποδείξεως της ελλείψεως γνησιότητας του εσωτερικού ηλεκτρονικού μηνύματος της Samsung της 3ης Νοεμβρίου 2003 (στο εξής: ηλεκτρονικό μήνυμα της 3ης Νοεμβρίου 2003). Αφενός, δεδομένου ότι η Επιτροπή, η οποία έχει το βάρος αποδείξεως της παραβάσεως, δεν απέδειξε τη γνησιότητα του εν λόγω ηλεκτρονικού μηνύματος σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως και, αφετέρου, λαμβανομένων υπόψη των σοβαρών αμφιβολιών που προέβαλε η αναιρεσείουσα, το εν λόγω αποδεικτικό στοιχείο και άλλα στοιχεία που προσκόμισε η Samsung έπρεπε να κηρυχθούν απαράδεκτα.

58 Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε επίσης σε πρόδηλη πλάνη και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας κρίνοντας, με τη σκέψη 74 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η έκθεση πραγματογνωμοσύνης σε θέματα πληροφορικής που υπέβαλε η αναιρεσείουσα δεν είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το εν λόγω ηλεκτρονικό μήνυμα δεν ήταν γνήσιο.

59 Περαιτέρω, το Γενικό Δικαστήριο κρίνοντας, με τη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε προβάλει κανένα επιχείρημα το οποίο να αποδεικνύει την ανάγκη καταρτίσεως ανεξάρτητης έκθεσης πραγματογνωμοσύνης, προσέβαλε τα δικαιώματά της άμυνας και το δικαίωμά της σε δίκαιη δίκη. Η αναιρεσείουσα, στηριζόμενη σε απόφαση της γαλλικής Αρχής Ανταγωνισμού, εκτιμά ότι, λαμβανομένων υπόψη των παρατηρήσεων που διατύπωσε η ίδια και των παρατηρήσεων της Samsung, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να διορίσει ανεξάρτητο επαγγελματία εμπειρογνώμονα για την εκτίμηση της γνησιότητας του εν λόγω ηλεκτρονικού μηνύματος. Αυτό ισχύει κατά μείζονα λόγο στις διαδικασίες επί υποθέσεων συμπράξεων λόγω της ποινικής τους φύσεως. Οι επιστημονικές εκτιμήσεις της Επιτροπής δεν είναι ικανές να αποκλείσουν κάθε αμφιβολία ως προς τη γνησιότητα των προβαλλόμενων αποδεικτικών στοιχείων.

60 Το Γενικό Δικαστήριο, στηριζόμενο στα αποδεικτικά αυτά στοιχεία, εκτίμησε εσφαλμένα τη διάρκεια και την έκταση της επίμαχης παραβάσεως. Χωρίς τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Samsung, τα οποία έπρεπε να κηρυχθούν απαράδεκτα, η Επιτροπή δεν μπορούσε να στοιχειοθετήσει ούτε τη διάπραξη παραβάσεως από την αναιρεσείουσα κατά το έτος 2003 ούτε τη συμμετοχή της σε ενιαία και διαρκή παράβαση. Ειδικότερα, η αναιρεσείουσα βάλλει κατά των σκέψεων 143 και 144 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθώς και κατά της μνείας, στη σκέψη 150 της εν λόγω αποφάσεως, αποδεικτικών στοιχείων που ανάγονται στον χρόνο της παραβάσεως και αποδεικτικών στοιχείων που προσκόμισε η Renesas, δεδομένου ότι αυτά δεν εξετάστηκαν από το Γενικό Δικαστήριο.

61 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο του συνόλου των επιχειρημάτων αυτών.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

62 Εισαγωγικά, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από τις πραγματικές διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου, το ηλεκτρονικό μήνυμα της 3ης Νοεμβρίου 2003, το οποίο προσκόμισε η Samsung μετά την αναστολή των συζητήσεων διευθέτησης διαφορών, χρησιμοποιήθηκε από την Επιτροπή για να αποδειχθεί η ύπαρξη αντίθετης προς τον ανταγωνισμό επαφής τη μέρα εκείνη μεταξύ της αναιρεσείουσας και της Samsung. Η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε ενώπιον της Επιτροπής τη γνησιότητα του μηνύματος αυτού και επισύναψε έκθεση πραγματογνωμοσύνης στις παρατηρήσεις της επί της δεύτερης εκθέσεως πραγματικών περιστατικών, επ' ευκαιρία της οποίας της είχε κοινοποιηθεί το εν λόγω ηλεκτρονικό μήνυμα. Η Επιτροπή, χωρίς να προσφύγει σε ανεξάρτητη επιστημονική εμπειρογνωμοσύνη, δεν δέχθηκε τις αμφιβολίες της αναιρεσείουσας βασιζόμενη σε δικές της επιστημονικές εκτιμήσεις σχετικά με τη γνησιότητα του εν λόγω ηλεκτρονικού μηνύματος.

63 Με το παρόν σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα βάλλει κατά της απόρριψης, από το Γενικό Δικαστήριο, του επιχειρήματος το οποίο αφορούσε παράλειψη της Επιτροπής να προσφύγει σε ανεξάρτητη πραγματογνωμοσύνη προκειμένου να βεβαιωθεί για τη γνησιότητα του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή διέθετε ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως για να αποφασίσει τα επιπλέον μέτρα που έπρεπε να ληφθούν και ότι, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι ήταν επιβεβλημένη μια τέτοια πραγματογνωμοσύνη.

64 Η αναιρεσείουσα φρονεί ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο μετέθεσε σε αυτήν το βάρος αποδείξεως της μη γνησιότητας του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003, και ως εκ τούτου η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

65 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι στο δίκαιο της Ένωσης ισχύει η αρχή της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδείξεων, από την οποία συνάγεται, αφενός, ότι, εφόσον ένα αποδεικτικό στοιχείο έχει κτηθεί νομοτύπως, το παραδεκτό του δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και, αφετέρου, ότι το μόνο λυσιτελές κριτήριο για την εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των νομοτύπως προσκομιζομένων αποδείξεων είναι η αξιοπιστία τους (απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Siemens κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-239/11 P, C-489/11 P και C-498/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:866, σκέψη 128 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

66 Όταν η Επιτροπή στηρίζεται σε αποδεικτικά στοιχεία τα οποία είναι, κατ' αρχήν, επαρκή για να τεκμηριώσουν την ύπαρξη της παραβάσεως, δεν αρκεί για την εμπλεκόμενη επιχείρηση να επικαλεστεί το ενδεχόμενο να συντρέχει κάποια περίσταση που θα μπορούσε να επηρεάσει την αποδεικτική αξία των ως άνω στοιχείων, ώστε να μετατεθεί στην Επιτροπή το βάρος αποδείξεως ως προς το ότι η περίσταση αυτή δεν επηρέασε την αποδεικτική αξία τους. Αντιθέτως, εκτός από τις περιπτώσεις στις οποίες η απόδειξη αυτή δεν είναι δυνατή εκ μέρους της εμπλεκόμενης επιχειρήσεως λόγω της συμπεριφοράς της ίδιας της Επιτροπής, η επιχείρηση οφείλει να αποδεικνύει επαρκώς κατά νόμο, αφενός, ότι συντρέχει η περίσταση την οποία επικαλείται και, αφετέρου, ότι η περίσταση αυτή κλονίζει την αποδεικτική αξία των στοιχείων επί των οποίων έχει στηριχθεί η Επιτροπή (απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2012, E.ON Energie κατά Επιτροπής, C-89/11 P, EU:C:2012:738, σκέψη 76).

67 Οι εκτιμήσεις αυτές ισχύουν και για την περίπτωση κατά την οποία η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί, όπως εν προκειμένω, την αξιοπιστία ενός αποδεικτικού στοιχείου, αλλά τη γνησιότητά του.

68 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει τόσο από τις αιτιολογικές σκέψεις 164 έως 174 της επίδικης αποφάσεως, όσο και από τις σκέψεις 65, 74, 82 και 182 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την επίδικη απόφαση η Επιτροπή απάντησε λεπτομερώς στις αμφιβολίες που εξέφρασε η αναιρεσείουσα ως προς τη γνησιότητα του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003 και ότι τις απέρριψε κατ' ουσίαν. Υπό τις συνθήκες αυτές, εναπέκειτο στην αναιρεσείουσα να αποδείξει, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, ότι η απάντηση της Επιτροπής ενείχε σφάλματα λόγω ανεπαρκούς εξετάσεως των αποδείξεων. Όμως, όσον αφορά το τελευταίο αυτό ζήτημα, από τις σκέψεις 65 και 82 έως 84 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει, κατ' ουσίαν, ότι η αναιρεσείουσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι η Επιτροπή υπέπεσε στα εν λόγω σφάλματα.

69 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς απέρριψε τα διάφορα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με τη μη γνησιότητα του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003 με το σκεπτικό ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι οι εξηγήσεις που παρέσχε η Επιτροπή ήταν εσφαλμένες, χωρίς τούτο να συνιστά αδικαιολόγητη αντιστροφή του βάρους αποδείξεως. Ομοίως, η Επιτροπή δεν προέβη σε μια τέτοια αντιστροφή του βάρους αποδείξεως απορρίπτοντας, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας, σύμφωνα με τα οποία η Επιτροπή θα έπρεπε να έχει ζητήσει ανεξάρτητη επιστημονική πραγματογνωμοσύνη προκειμένου να διαπιστώσει τη γνησιότητα του μηνύματος αυτού.

70 Στο μέτρο που η αναιρεσείουσα επικαλείται, στο πλαίσιο αυτό, προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας, αρκεί η παρατήρηση ότι, τόσο κατά τη διοικητική διαδικασία όσο και κατά τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, είχε τη δυνατότητα να προβάλει τα επιχειρήματά της σχετικά με τη γνησιότητα του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003.

71 Κατόπιν των προεκτεθέντων, τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με τις σκέψεις 143, 144 και 150 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον βασίζονται στην εσφαλμένη υπόθεση ότι το Γενικό Δικαστήριο μετέθεσε στην αναιρεσείουσα το βάρος αποδείξεως της μη γνησιότητας του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003, πρέπει να κριθούν αλυσιτελή.

72 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

3. Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

73 Με το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι προσέβαλε τα δικαιώματά της άμυνας και υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε, στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η μη έγκαιρη ανακοίνωση στην αναιρεσείουσα των επιστημονικών εκτιμήσεων της Επιτροπής σχετικά με τη γνησιότητα του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003, οι οποίες αποτελούσαν ενοχοποιητικά στοιχεία, δεν είχε επιπτώσεις στο συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση.

74 Η αναιρεσείουσα εκτιμά ότι η παράλειψη της Επιτροπής να της κοινοποιήσει τις εκτιμήσεις αυτές της στέρησε τη δυνατότητα να τεκμηριώσει καλύτερα τις σοβαρές αμφιβολίες που προέβαλε σχετικά με τη γνησιότητα του μηνύματος αυτού, να αποδείξει τη μη γνησιότητά του ή την ανάγκη διενέργειας ανεξάρτητης πραγματογνωμοσύνης για τον σκοπό αυτόν και να απαντήσει στις εκτιμήσεις της Επιτροπής. Η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της αναιρεσείουσας, η οποία επιτείνεται από το γεγονός ότι εσφαλμένως μετατέθηκε σ' αυτήν το βάρος αποδείξεως της μη γνησιότητας του εν λόγω ηλεκτρονικού μηνύματος, δεν μπορεί να θεραπευθεί με την προσκόμιση των επιστημονικών εκτιμήσεων κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

75 Η Επιτροπή αμφισβητεί το σύνολο των ανωτέρω επιχειρημάτων.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

76 Με το παρόν σκέλος, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως απέρριψε την επιχειρηματολογία της με την οποία προέβαλε ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να της κοινοποιήσει, κατά τη διοικητική διαδικασία, τις επιστημονικές εκτιμήσεις της σχετικά με τη γνησιότητα του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003, προσέβαλε τα δικαιώματά της άμυνας.

77 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στις σκέψεις 77 και 80 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η Επιτροπή όφειλε να κοινοποιήσει στην αναιρεσείουσα τις επιστημονικές εκτιμήσεις της, καθόσον αποτελούσαν ενοχοποιητικά στοιχεία. Εντούτοις, έκρινε, με τις σκέψεις 81 έως 85 της αποφάσεως αυτής, ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση θα ήταν διαφορετικό εάν είχε γίνει η εν λόγω κοινοποίηση και, ως εκ τούτου, απέρριψε την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας που αφορούσε προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας.

78 Με τον τρόπο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο συμμορφώθηκε με τη νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία, προκειμένου η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας να συνεπάγεται την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως, απαιτείται να ήταν δυνατόν, αν δεν υπήρχε η παρατυπία αυτή, να

καταλήξει η διαδικασία σε διαφορετικό αποτέλεσμα, στοιχείο το οποίο πρέπει να αποδείξει η ενδιαφερόμενη επιχείρηση (απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, SKW Stahl-Metallurgie και SKW Stahl-Metallurgie Holding κατά Επιτροπής, C-154/14 P, EU:C:2016:445, σκέψη 69 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

79 Όμως, η αναιρεσείουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ή παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά ή τα αποδεικτικά στοιχεία στο μέτρο που έκρινε, βάσει των επιχειρημάτων και των στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιόν του, ότι η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή με την επίδικη απόφασή της θα ήταν διαφορετικό αν το εν λόγω θεσμικό όργανο της είχε κοινοποιήσει τις επιστημονικές εκτιμήσεις του κατά τη διοικητική διαδικασία.

80 Ως εκ τούτου, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

4. Επί του τετάρτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

81 Το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παραβίαση του τεκμηρίου αθωότητας, από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, διαιρείται σε δύο κύριες αιτιάσεις.

82 Με την πρώτη αιτίαση, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, ιδίως στις σκέψεις 93 και 126 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με την αξιοπιστία της Samsung ως μάρτυρα.

83 Πρώτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το επιχείρημα ότι η Samsung είναι αξιόπιστος μάρτυρας διότι είχε υποβάλει αίτηση επιεικούς μεταχειρίσεως ισχύει μόνο για τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε μάρτυρας στον οποίο η Επιτροπή έχει ήδη παράσχει προσωρινή επιεική μεταχείριση. Αυτό όμως δεν ίσχυε στην περίπτωση της Samsung κατά τη στιγμή της προσκομίσεως των επίμαχων αποδεικτικών στοιχείων. Δεδομένου ότι υπήρχε κίνδυνος να της επιβληθεί πλήρες πρόστιμο μετά την αποτυχία της διαδικασίας διευθέτησης διαφορών, η Samsung δεν είχε τίποτε να χάσει προβαίνοντας σε ψευδείς δηλώσεις, κατά μείζονα λόγο διότι, βάσει της κορεατικής νομοθεσίας, δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο να υποστεί ποινικές κυρώσεις για ψευδή δήλωση.

84 Συνεπώς, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να στηριχθεί σε άλλα αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη των επίμαχων διμερών επαφών μεταξύ της Samsung και της αναιρεσείουσας. Τέτοια αποδεικτικά στοιχεία όμως δεν υφίστανται. Συναφώς, η αναιρεσείουσα βάλλει κατά των σκέψεων 145 έως 151 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες δεν μπορούν, κατ' αυτήν, να θεωρηθούν απλώς ως επάλληλες αιτιολογίες. Οι σκέψεις 148 και 149 της αποφάσεως αυτής, στις οποίες εκτίθεται ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Samsung επιβεβαιώνονται και από άλλους συμμετέχοντες στην παράβαση, αντιφάσκουν με τη σκέψη 155 της εν λόγω αποφάσεως. Το ηλεκτρονικό μήνυμα της Philips, μνεία του οποίου γίνεται στη σκέψη 147 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στηρίζεται αποκλειστικά σε «εξ ακοής δήλωση» και η αναιρεσείουσα δεν είχε καμία διμερή επαφή με τη Philips. Τα σχετικά χωρία της επίδικης αποφάσεως δεν διευκρινίζουν ότι η NXP Semiconductors NV προσκόμισε στοιχεία που ενισχύουν τις αποδείξεις της Samsung. Ο ισχυρισμός, που διαλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 157 της επίδικης αποφάσεως, ότι η Renesas προσκόμισε στοιχεία προς στήριξη των αποδείξεων αυτών είναι παράλογος και ανατρέπεται από τον μερικό έλεγχο του Γενικού Δικαστηρίου, το οποίο δεν εξέτασε ούτε διαπίστωσε την ύπαρξη συνάντησης μεταξύ της Renesas και της αναιρεσείουσας κατά το 2003, τη χρονιά δηλαδή κατά την οποία διεξήχθησαν οι επίμαχες επαφές με τη Samsung. Η Renesas δεν μπορεί επομένως να τεκμηριώσει τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά με απαράδεκτα αποδεικτικά στοιχεία προερχόμενα από τη Samsung.

85 Δεδομένου ότι ο μάρτυρας της αναιρεσείουσας διέτρεχε, σε αντίθεση με τον μάρτυρα της Samsung, κίνδυνο ποινικών κυρώσεων σε περίπτωση ψευδούς υπεύθυνης δήλωσης, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να δώσει μεγαλύτερη βαρύτητα στις δηλώσεις του. Όφειλε να λάβει υπόψη του υπέρ της αναιρεσείουσας το ευεργέτημα της αμφιβολίας σύμφωνα με την αρχή in dubio pro reo.

86 Δεύτερον, η αρχή αυτή παραβιάζεται επίσης διότι, στις σκέψεις 123 και 124 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε στη Samsung τον κανόνα του απορρήτου της επικοινωνίας μεταξύ δικηγόρου και πελάτη, εις βάρος της αναιρεσείουσας. Συγκεκριμένα, όσον αφορά την επίμαχη δήλωση, ο υπάλληλος της Samsung που υπέβαλε τη δήλωση αυτή ανέφερε απλώς αόριστες αναμνήσεις από το διοικητικό συμβούλιο της Samsung, δέκα έτη μετά την προβαλλόμενη παράβαση.

87 Με τη δεύτερη αιτίαση, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι τα μικροκυκλώματά της για κάρτες που δεν είναι SIM αποτελούσαν μέρος της επίμαχης παραβάσεως, δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή του και παραβίασε την αρχή in dubio pro reo.

88 Πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο χρησιμοποίησε, στη σκέψη 255 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εσφαλμένη μετάφραση της εσωτερικής έκθεσης της Samsung και, ως εκ τούτου, παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων. Βάσει της ορθής μετάφρασης, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορούσε να κρίνει ότι από τα επίμαχα αποδεικτικά στοιχεία μπορούσε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM αποτέλεσαν αντικείμενο της συζήτησης μεταξύ της Samsung και της αναιρεσείουσας στις 24 Σεπτεμβρίου 2003.

89 Δεύτερον, από τις εκτιμήσεις που εκτίθενται στη σκέψη 256 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν προκύπτει ότι τα εισοδήματα που αφορούν μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM έπρεπε να συμπεριληφθούν στον υπολογισμό του ύψους του προστίμου για το σύνολο της περιόδου της παραβάσεως και έρχεται σε αντίθεση με την προσέγγιση που εκτίθεται στη σκέψη 160 της εν λόγω αποφάσεως. Συγκεκριμένα, τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM αναφέρονται, στην εσωτερική έκθεση της Samsung που χρησιμοποιήθηκε για την απόδειξη της επαφής της 24ης Σεπτεμβρίου 2003, μόνο για το 2004 σε μια πολύ γενική δήλωση, η οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είχε ως αντικείμενο, ούτε ως αποτέλεσμα, τον περιορισμό του ανταγωνισμού. Η εν λόγω δήλωση δεν μπορεί να περιορίσει την αβεβαιότητα της Samsung, δεδομένου ότι, στον τομέα των μικροκυκλωμάτων για κάρτες, τα οποία έχουν σύντομη διάρκεια ζωής λόγω της τεχνολογικής προόδου, οι τιμές μειώνονται συνεχώς. Ελλείψει κάθε άλλης επαφής σχετικής με τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM, τα εισοδήματα που αφορούν τα προϊόντα αυτά μπορούσαν να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου το πολύ για το έτος 2004 μόνον.

90 Τρίτον, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί τη συσχέτιση μεταξύ των μικροκυκλωμάτων για κάρτες SIM και των μικροκυκλωμάτων για κάρτες που δεν είναι SIM, η οποία διαπιστώθηκε στη σκέψη 257 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον ενέχει προδήλως εσφαλμένη εκτίμηση και, ως εκ τούτου, παραμόρφωση του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων που χρησιμοποίησε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 221 της επίδικης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, από τις αιτιολογικές σκέψεις 6 και 221 της αποφάσεως αυτής προκύπτει ότι η αγορά των μικροκυκλωμάτων για κάρτες μπορούσε να χωριστεί σε δύο τμήματα. Εάν η κατάτμηση δεν ήταν απόλυτη, η Επιτροπή δεν θα είχε, όμως, διαπιστώσει τη συσχέτιση.

91 Τέταρτον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η συσχέτιση αυτή υφίσταται, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εκθέσει τον τρόπο με τον οποίο οι προβαλλόμενες ανταλλαγές όσον αφορά τα μικροκυκλώματα για κάρτες SIM μπορούσαν να επηρεάσουν τον ανταγωνισμό για τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM. Ειδικότερα, η σκέψη 258 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη ως προς το ζήτημα αυτό. Εξάλλου, η δήλωση της Renesas, που διαλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 217 της επίδικης αποφάσεως, κατά την οποία η παράβαση αφορούσε και τα δύο είδη μικροκυκλωμάτων και οι πληροφορίες σχετικά με τις εφαρμογές για κάρτες που δεν είναι SIM ήταν χρήσιμες για τους παρόχους εφαρμογών για κάρτες SIM, δεν αποδείχθηκε και μάλιστα

αμφισβητήθηκε από την αναιρεσείουσα και από τη Philips. Ωστόσο, λαμβανομένης υπόψη της αμφισβητήσεως αυτής, για να ληφθεί υπόψη η εν λόγω δήλωση έπρεπε να επιβεβαιωθεί και από άλλα στοιχεία.

92 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο του συνόλου των επιχειρημάτων αυτών.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

1) Επί της πρώτης αιτιάσεως

93 Με την πρώτη αιτίαση, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί ορισμένες εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου σχετικά με την αξιοπιστία της Samsung ως μάρτυρα και σχετικά με την αποδεικτική αξία των στοιχείων που προσκόμισε η τελευταία.

94 Συναφώς, πρώτον, διαπιστώνεται, κατ' αρχάς, ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι ο υπάλληλος της Samsung, ο οποίος υπέβαλε τη δήλωση της οποίας η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε την αποδεικτική αξία, δεν διέτρεχε κίνδυνο να αντιμετωπίσει ποινικές κυρώσεις στην Κορέα σε περίπτωση ψευδούς υπεύθυνης δηλώσεως δεν κλόνιζε την αποδεικτική αξία της δηλώσεως αυτής, δεδομένου ότι η Samsung, ως αιτούσα στο πλαίσιο της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, διέτρεχε τον κίνδυνο να απολέσει το ευεργέτημα αυτής της συνεργασίας σε περίπτωση ψευδούς δηλώσεως.

95 Πράγματι, κάθε απόπειρα παραπλανήσεως της Επιτροπής, εκ μέρους του αιτούντος κατά την έννοια της εν λόγω ανακοινώσεως, θα μπορούσε να δημιουργήσει αμφιβολίες για την ειλικρίνεια και την πληρότητα της συνεργασίας του και, επομένως, να του στερήσει τη δυνατότητα να ωφεληθεί πλήρως από την εν λόγω ανακοίνωση (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Siemens κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-239/11 P, C-489/11 P και C-498/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:866, σκέψη 138).

96 Στη συνέχεια, η αναιρεσείουσα, με τον ισχυρισμό της ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Samsung έπρεπε να επιβεβαιωθούν από άλλους συμμετέχοντες στην επίμαχη παράβαση, πράγμα που δεν συνέβη, δεν βάλλει, στην πραγματικότητα, κατά των σκέψεων 148 και 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αλλά αμφισβητεί τις εκτιμήσεις που διατυπώνει η Επιτροπή στις αιτιολογικές σκέψεις 156 έως 161 της επίδικης αποφάσεως, κατά τις οποίες οι δηλώσεις της Samsung είχαν επιβεβαιωθεί από άλλους συμμετέχοντες στην επίμαχη παράβαση. Πάντως, στις εν λόγω σκέψεις, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, χωρίς να το αντικρούσει η αναιρεσείουσα ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι οι εκτιμήσεις αυτές δεν αμφισβητήθηκαν ενώπιόν του.

97 Ως εκ τούτου, το επιχείρημα αυτό είναι απαράδεκτο σύμφωνα με πάγια νομολογία κατά την οποία, στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, ο έλεγχος του Δικαστηρίου περιορίζεται στην εκτίμηση της νομικής λύσεως που δόθηκε βάσει των λόγων και των επιχειρημάτων που προβλήθηκαν ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου. Συνεπώς, ο διάδικος δεν μπορεί να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου λόγους ή επιχειρήματα που δεν είχε προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 8ης Νοεμβρίου 2016, BSH κατά EUIPO, C-43/15 P, EU:C:2016:837, σκέψη 43, και της 13ης Δεκεμβρίου 2017, Telefónica κατά Επιτροπής, C-487/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:961, σκέψη 84).

98 Περαιτέρω, το επιχείρημα που αντλείται από την προβαλλόμενη αντιφατική αιτιολογία μεταξύ των σκέψεων 148 και 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και της σκέψης 155 της αποφάσεως αυτής πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, στην τελευταία αυτή σκέψη, το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς να αμφισβητεί το γεγονός ότι, στο σύνολό τους, οι δηλώσεις της Samsung ενισχύονταν από άλλους συμμετέχοντες στην παράβαση, περιορίστηκε να απαντήσει σε επιχείρημα της αναιρεσείουσας παρατηρώντας ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 152, 157 και 158 της επίδικης αποφάσεως, κατά των

οποίων βάλλει η αναιρεσείουσα, η Επιτροπή δεν είχε διαπιστώσει ότι οι επαφές της 3ης Νοεμβρίου και της 17ης Νοεμβρίου 2003 είχαν επιβεβαιωθεί από αποδεικτικά στοιχεία προερχόμενα από τους εν λόγω άλλους συμμετέχοντες στην παράβαση.

99 Τέλος, το επιχείρημα που αντλείται από την προβαλλόμενη παραμόρφωση του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων λόγω της αναφοράς, στη σκέψη 147 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, της NXP Semiconductors στηρίζεται σε εσφαλμένη ανάγνωση της επίδικης αποφάσεως. Πράγματι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, γίνεται μνεία της NXP Semiconductors στις αιτιολογικές σκέψεις 158, 159 και 161 της αποφάσεως αυτής.

100 Δεύτερον, όσον αφορά τις σκέψεις 123 και 124 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επισημαίνεται, αφενός, ότι, στο μέτρο που η αναιρεσείουσα αντλεί επιχείρημα από τον ασαφή χαρακτήρα της δήλωσης που μνημονεύεται στο σημείο 123 της εν λόγω αποφάσεως, επιδιώκει στην πραγματικότητα να επιτύχει νέα εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας της δηλώσεως αυτής, η οποία, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, πλην της περιπτώσεως της παραμορφώσεως του περιεχομένου του εν λόγω αποδεικτικού στοιχείου (απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 2017, Timab Industries και CFPR κατά Επιτροπής, C-411/15 P, EU:C:2017:11, σκέψη 153 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Αφετέρου, όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με τη σκέψη 124 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι στη σκέψη αυτή παρατίθεται επάλληλη αιτιολογία, όπως καταδεικνύει η εισαγωγική φράση «σε κάθε περίπτωση». Ως εκ τούτου, το επιχείρημα αυτό είναι αλυσιτελές.

101 Κατά συνέπεια, η πρώτη αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

2) Επί της δεύτερης αιτιάσεως

102 Με τη δεύτερη αιτίαση, η οποία στρέφεται κατά των σκέψεων 255 έως 258 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει, κατ' ουσίαν, στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων, καθόσον επικύρωσε τη διαπίστωση της συμμετοχής της αναιρεσείουσας σε παράβαση που αφορούσε τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM και επικύρωσε τον συνυπολογισμό των εσόδων της από τα προϊόντα αυτά κατά τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου.

103 Συντρέχει παραμόρφωση όταν, χωρίς να εξετασθούν νέα αποδεικτικά στοιχεία, προκύπτει ότι η εκτίμηση των υφιστάμενων αποδεικτικών στοιχείων είναι προδήλως εσφαλμένη. Στους αναιρεσείοντες εναπόκειται να αναφέρουν επακριβώς τα αποδεικτικά στοιχεία που παραμορφώθηκαν και να εκθέσουν τις πεπλανημένες εκτιμήσεις στις οποίες υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 17ης Ιουνίου 2010, Lafarge κατά Επιτροπής, C-413/08 P, EU:C:2010:346, σκέψεις 16 και 17, καθώς και της 27ης Απριλίου 2017, FSL κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-469/15 P, EU:C:2017:308, σκέψεις 47 και 48).

104 Στις σκέψεις 255 έως 258 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως που προβλήθηκε ενώπιόν του, ο οποίος αφορούσε εσφαλμένο υπολογισμό του ύψους του προστίμου, καθόσον η Επιτροπή είχε λάβει υπόψη τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM.

105 Πρώτον, στη σκέψη 255 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα και η Samsung είχαν ασχοληθεί με τις τιμές και την αγορά των μικροκυκλωμάτων για κάρτες που δεν είναι SIM κατά την επαφή της 24ης Σεπτεμβρίου 2003. Στη σκέψη 256 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το γεγονός αυτό, το οποίο προέκυπτε από την εσωτερική έκθεση ενός υπαλλήλου της Samsung, αρκούσε για να διαπιστωθεί ότι οι αντίθετες προς

τον ανταγωνισμό συζητήσεις δεν αφορούσαν αποκλειστικά τα μικροκυκλώματα SIM, ακόμη και αν δεν υφίσταντο γραπτές αποδείξεις για την ύπαρξη άλλων επαφών μεταξύ της αναιρεσείουσας και των ανταγωνιστών της όσον αφορά τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM.

106 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο βασίστηκε σε εσφαλμένη μετάφραση της εν λόγω εσωτερικής έκθεσης, γεγονός παραμένει ότι, όπως προκύπτει από τις δύο μεταφράσεις που προσκόμισε η αναιρεσείουσα ενώπιον του Δικαστηρίου, οι τιμές στα τμήματα της αγοράς, όπως είναι τα τμήματα των τραπεζικών συναλλαγών ή της ταυτοποίησης, τα οποία χρησιμοποιούν μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM, συζητήθηκαν στην επαφή της 24ης Σεπτεμβρίου 2003. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε την ύπαρξη ανταλλαγής πληροφοριών σχετικά με τις τιμές των μικροκυκλωμάτων για κάρτες που δεν είναι SIM κατά την εν λόγω επαφή χωρίς να παραμορφώσει το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων.

107 Δεύτερον, στη σκέψη 257 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε προβάλει με τα δικόγραφά της κανένα επιχείρημα για να αντικρούσει την εκτίμηση, στην αιτιολογική σκέψη 221 της επίδικης αποφάσεως, κατά την οποία υπήρχε συσχέτιση μεταξύ των μικροκυκλωμάτων για κάρτες SIM και των μικροκυκλωμάτων για κάρτες που δεν είναι SIM. Εφόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι οι αντίθετες προς τον ανταγωνισμό πρακτικές που αφορούσαν τις τιμές των μικροκυκλωμάτων για κάρτες SIM είχαν οπωσδήποτε επίπτωση στην τιμή των μικροκυκλωμάτων για κάρτες που δεν είναι SIM, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε, στη σκέψη 258 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι τα μικροκυκλώματα για κάρτες SIM και τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM δεν ανήκαν στην ίδια αγορά προϊόντων δεν ασκούσε επιρροή στο γεγονός ότι η Επιτροπή μπορούσε να λάβει υπόψη τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM για τους σκοπούς του υπολογισμού του ύψους του προστίμου.

108 Ωστόσο, ενώπιον του Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ερμηνεία των δικογράφων που αυτή κατέθεσε πρωτοδίκως, σύμφωνα με την οποία η αναιρεσείουσα δεν είχε αμφισβητήσει τη διαπίστωση από την Επιτροπή της συσχέτισης μεταξύ των μικροκυκλωμάτων για κάρτες SIM και των μικροκυκλωμάτων για κάρτες που δεν είναι SIM. Ερωτηθείσα συναφώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα δεν επισήμανε κανένα στοιχείο στα εν λόγω δικόγραφά της από το οποίο να προκύπτει ότι αμφισβήτησε την εν λόγω συσχέτιση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Συνεπώς, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί παραδεκτώς να αμφισβητήσει ενώπιον του Δικαστηρίου την ορθότητα της εκτίμησης που αφορά την εν λόγω συσχέτιση.

109 Υπό τις συνθήκες αυτές και δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε βασίμως, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όλες τις εκτιμήσεις που διατυπώθηκαν με την επίδικη απόφαση για να δικαιολογηθεί το ότι τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM περιελήφθησαν στη διαπραχθείσα παράβαση, δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το εύρος της αρμοδιότητάς του πλήρους δικαιοδοσίας επικυρώνοντας τον συνυπολογισμό, από την Επιτροπή, των εσόδων της από τα εν λόγω μικροκυκλώματα για όλη τη διάρκεια της συμμετοχής της στην επίμαχη παράβαση.

110 Ως εκ τούτου, η δεύτερη αιτίαση και, κατά συνέπεια, το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

5. Επί του πέμπτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

111 Με το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωση του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων.

112 Πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων κρίνοντας, στη σκέψη 160 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι τιμές καθορίζονταν, κατά κανόνα, σε ετήσια βάση. Όπως προκύπτει, συγκεκριμένα, από τις αιτιολογικές σκέψεις 38 έως 41 καθώς και 65 και 297 της επίδικης αποφάσεως, οι τιμές αποτελούσαν αντικείμενο διαπραγματεύσεων σε ετήσια ή τριμηνιαία βάση ή και σε συχνότερη βάση. Όμως, εάν το Γενικό Δικαστήριο είχε λάβει υπόψη τριμηνιαία διαπραγμάτευση των τιμών, θα του ήταν απαραίτητες συμπληρωματικές αποδείξεις προκειμένου να κρίνει ότι η αναιρεσείουσα είχε συμμετάσχει στην επίμαχη παράβαση.

113 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων διαπιστώνοντας ότι το ηλεκτρονικό μήνυμα που διαλαμβάνεται στις σκέψεις 191 έως 196 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ήταν μήνυμα προερχόμενο από τη Samsung. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία καθώς και από την αιτιολογική σκέψη 116 της επίδικης απόφασης, πρόκειται για εσωτερικό ηλεκτρονικό μήνυμα της αναιρεσείουσας. Η παραμόρφωση αυτή είχε ως συνέπεια παράβαση της υποχρεώσεως του Γενικού Δικαστηρίου να πραγματοποιήσει πλήρη έλεγχο των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας.

114 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων αυτών.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

115 Πρώτον, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων διαπιστώνοντας, στη σκέψη 160 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι τιμές καθορίζονταν, κατ' αρχήν, σε ετήσια βάση.

116 Όμως, όπως ρητώς προκύπτει από τη σκέψη 160 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, χωρίς να το διαψεύσει η αναιρεσείουσα, ερωτηθείσα συναφώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το γεγονός ότι οι τιμές αποτελούσαν αντικείμενο διαπραγματεύσεων, κατ' αρχήν, σε ετήσια βάση. Επομένως, το επιχείρημα σχετικά με την εν λόγω σκέψη 160 είναι απαράδεκτο κατά τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 97 της παρούσας αποφάσεως.

117 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά κατά την εκτίμηση, στις σκέψεις 191 έως 196 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, της επαφής με τη Samsung, το διάστημα μεταξύ 1ης και 8ης Ιουνίου 2004.

118 Η επιχειρηματολογία αυτή πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 100 και 103 της παρούσας αποφάσεως.

119 Εν προκειμένω, η Επιτροπή συμφωνεί με την αναιρεσείουσα ότι, στις σκέψεις 191 και 193 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως έκρινε ότι το ηλεκτρονικό μήνυμα που διαλαμβάνεται στις σκέψεις αυτές ήταν μήνυμα προερχόμενο από τη Samsung και βρέθηκε στα γραφεία της, ενώ προερχόταν από την αναιρεσείουσα και βρέθηκε στα δικά της γραφεία.

120 Ωστόσο, ενώπιον του Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί ούτε την ύπαρξη και το ουσιαστικό περιεχόμενο του ηλεκτρονικού μηνύματος ούτε τα συμπεράσματα που συνήγαγε το Γενικό Δικαστήριο βάσει αυτού του ηλεκτρονικού μηνύματος. Ειδικότερα, δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ικανό να αποδείξει ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων, κρίνοντας, βάσει του εν λόγω ηλεκτρονικού μηνύματος, ότι η αναιρεσείουσα είχε συμμετάσχει σε επαφή με τη Samsung και κατά την επαφή αυτή είχε ανταλλάξει ορισμένες πληροφορίες τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο, μόνο αρμόδιο να εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, χαρακτήρισε ως αντίθετες προς τον ανταγωνισμό.

121 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η εσφαλμένη αναγνώριση του επίμαχου ηλεκτρονικού μηνύματος οφείλεται σε λάθος εκ παραδρομής που δεν έχει επίπτωση στην επί της ουσίας εκτίμηση των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας σχετικά με την επαφή που πραγματοποιήθηκε το διάστημα από την 1η έως τις 8 Ιουνίου 2004 υπό το πρίσμα του περιεχομένου του εν λόγω ηλεκτρονικού μηνύματος.

122 Στον βαθμό που η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι, λόγω της εσφαλμένης αναγνώρισης του εν λόγω ηλεκτρονικού μηνύματος, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωσή του να προβεί σε πλήρη έλεγχο των επιχειρημάτων της, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι από την επιχειρηματολογία της δεν καθίσταται δυνατό να προσδιοριστούν τα νομικά σφάλματα που προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο, οπότε το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

123 Κατόπιν των ανωτέρω, το πέμπτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

6. Συμπέρασμα επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

124 Λαμβανομένων υπόψη όλων των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί, με την επιφύλαξη της εξετάσεως, στις σκέψεις 191 επ. της παρούσας αποφάσεως, του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως που αντλείται από παράβαση των κανόνων περί πλήρους δικαιοδοσίας.

Β. Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, αντλούμενου από εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ

125 Ο δεύτερος λόγος που προβάλλει η αναιρεσείουσα περιλαμβάνει τρία σκέλη.

1. Επί του πρώτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

126 Με το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι προέβη σε εσφαλμένους νομικούς χαρακτηρισμούς των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών, υπό το πρίσμα του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Η αναιρεσείουσα αμφισβητεί την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά τις επαφές με τη Samsung της 24ης Σεπτεμβρίου 2003 και της 3ης Νοεμβρίου 2003.

127 Κατά πρώτον, όσον αφορά την επαφή της 24ης Σεπτεμβρίου 2003, πρώτον, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι οι εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στη σκέψη 168 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν καθιστούν δυνατή τη διαπίστωση υπάρξεως περιορισμού του ανταγωνισμού από το 2003. Συγκεκριμένα, αρχικώς, η αναιρεσείουσα, παραπέμποντας στις αιτιολογικές σκέψεις 90 και 297 της επίδικης αποφάσεως, επισημαίνει ότι μόνο δύο αναφορές σχετικά με τις τιμές του έτους 2003 μπορούν να συναχθούν από τη δέσμη ενδείξεων που χρησιμοποιήθηκε. Πρόκειται, αφενός, για μια απλή παρατήρηση σχετικά με το τρέχον επίπεδο των τιμών στην αγορά το οποίο ήταν δημοσίως γνωστό και, αφετέρου, για μια προσαρμογή των τιμών για το τέταρτο τρίμηνο του 2003 όσον αφορά τον πελάτη Schlumberger Smart Cards and Terminals. Στη συνέχεια, η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι οι ανταλλαγές πληροφοριών όσον αφορά τις μελλοντικές τιμές και τη μελλοντική παραγωγική ικανότητα, που διαλαμβάνονται στην εν λόγω σκέψη 168 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεν μπορούν να στηρίξουν το συμπέρασμα ότι η παράβαση επηρέασε τον ανταγωνισμό από το 2003. Τέλος, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν περιλαμβάνει καμία ανάλυση των επιπτώσεων επί του ανταγωνισμού της ανταλλαγής πληροφοριών σχετικά με τις τιμές του 2003 και το Γενικό Δικαστήριο δεν χαρακτήρισε την ανταλλαγή αυτή ως εκ του αντικειμένου περιορισμό του ανταγωνισμού.

128 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι απλώς και μόνον η δήλωση –η οποία άλλωστε είναι γενική και δεν παρέχει καμία ένδειξη ως προς τον μελλοντικό καθορισμό των τιμών ή τη συμπεριφορά στην αγορά– σχετικά με τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM κατά την επαφή της 24ης Σεπτεμβρίου 2003 δεν αρκεί για να αποδειχθεί η ύπαρξη παράνομης ανταλλαγής ευαίσθητων πληροφοριών όσον αφορά τα προϊόντα αυτά. Ούτε η Επιτροπή ούτε το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσαν ότι η διαβίβαση της πληροφορίας αυτής μπορούσε να περιορίσει τον ανταγωνισμό. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας το αντίθετο στη σκέψη 256 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υπέπεσε σε πλάνη ή ακόμη παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων. Κατά συνέπεια, εσφαλμένως το Γενικό Δικαστήριο συνεκτίμησε τα έσοδα που προέρχονται από τα προϊόντα αυτά για τον υπολογισμό του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα.

129 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την επαφή της 3ης Νοεμβρίου 2003, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθόσον δεν διατύπωσε καμία αιτιολογία που να καθιστά δυνατό τον χαρακτηρισμό της επαφής αυτής ως παράνομης ανταλλαγής πληροφοριών και παρέλειψε να απαντήσει στα επιχειρήματα που περιλαμβάνονται, συναφώς, στα σημεία 83 έως 86 του εισαγωγικού της δίκης εγγράφου.

130 Αφετέρου, η εκτιθέμενη στις σκέψεις 181 έως 183 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εκτίμηση της αξίας των αποδεικτικών στοιχείων που χρησιμοποιήθηκαν για να διαπιστωθεί η ύπαρξη της επαφής της 3ης Νοεμβρίου 2003 ενέχει παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και παραβίαση του τεκμηρίου αθωότητας, καθώς και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως και παραμόρφωση του περιεχομένου των αποδεικτικών στοιχείων. Συγκεκριμένα, ούτε η Επιτροπή ούτε το Γενικό Δικαστήριο παρείχαν επαρκή εξήγηση ως προς την ύπαρξη των διαφορετικών εκδοχών του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003 ή ως προς τη γνησιότητά του. Όσον αφορά τη δέσμη ενδείξεων που μνημονεύεται στο σημείο 183 της αποφάσεως αυτής, η οποία περιλαμβάνει δύο μόνο πηγές, η αναιρεσείουσα διευκρινίζει ότι το εσωτερικό ηλεκτρονικό μήνυμα της Renesas της 7ης Οκτωβρίου 2003 στηρίζεται σε εξ ακοής πληροφορίες και ότι, όντας προγενέστερο της επαφής της 3ης Νοεμβρίου 2003, δεν μπορεί προφανώς να πιστοποιήσει την ύπαρξη της επαφής αυτής. Το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να παραθέσει τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή μπορούσε να συναγάγει από το ηλεκτρονικό μήνυμα της 7ης Νοεμβρίου 2003 της Samsung, στο οποίο γινόταν μνεία μόνο για την πρόταση μελλοντικής συνάντησης στις 17 Νοεμβρίου 2003, ότι πραγματοποιήθηκε η επαφή της 3ης Νοεμβρίου 2003. Για τους λόγους αυτούς, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τους κανόνες σχετικά με το βάρος αποδείξεως, παραμόρφωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων και προέβη σε προδήλως εσφαλμένες εκτιμήσεις.

131 Η Επιτροπή εκτιμά ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι απαράδεκτα, καθόσον η αναιρεσείουσα επιδιώκει να αμφισβητήσει τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου περί των πραγματικών περιστατικών, και αβάσιμα.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

132 Εισαγωγικά, λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων της Επιτροπής, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αναιρεσείουσα, όπως προκύπτει κατ' ουσίαν από τα επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη του υπό κρίση σκέλους, δεν επιδιώκει να θέσει υπό αμφισβήτηση τις εκτιμήσεις του Γενικού Δικαστηρίου επί των πραγματικών περιστατικών, αλλά προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση των επαφών με τη Samsung της 24ης Σεπτεμβρίου 2003 και της 3ης Νοεμβρίου 2003.

133 Κατά πρώτον, όσον αφορά την επαφή της 24ης Σεπτεμβρίου 2003, η αναιρεσείουσα βάλλει κατά των σκέψεων 168 και 256 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η παράβαση που διέπραξε άρχισε κατά τη διάρκεια του 2003 και αφορούσε τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM.

134 Πρώτον, δεν αμφισβητείται ότι, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο, ιδίως στις σκέψεις 166, 168 και 173 έως 175 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την επαφή της 24ης Σεπτεμβρίου 2003, η αναιρεσείουσα και η Samsung αντάλλαξαν ευαίσθητες πληροφορίες που αφορούσαν, ιδίως, τις μελλοντικές τιμές τους.

135 Ακριβώς λόγω του αντικειμένου καθεαυτό της εν λόγω ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ ανταγωνιστών, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο την χαρακτήρισε ως εξ αντικειμένου παράβαση, ενώ, εξάλλου, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 157 έως 160 της παρούσας αποφάσεως, τα επιχειρήματα που προέβαλε η αναιρεσείουσα στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του παρόντος λόγου ακυρώσεως δεν αποδεικνύουν ότι ο χαρακτηρισμός αυτός ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

136 Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι ανταγωνιστές δεν συζήτησαν για τις τιμές κατά το 2003, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ως προς την έναρξη της περιόδου της παραβάσεως κρίνοντας ότι η αναιρεσείουσα είχε μετάσχει σε μια τέτοια παράβαση από τις 24 Σεπτεμβρίου 2003.

137 Επομένως, αφενός, τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας με τα οποία επιδιώκει να αποδείξει ότι, κατά τη συνάντηση της 24ης Σεπτεμβρίου 2003, δεν συζητήθηκαν οι τιμές του 2003, πέραν του ότι αποσκοπούν στην πραγματικότητα στην εκ νέου εξέταση των πραγματικών περιστατικών, η οποία δεν εμπίπτει στην κατ' αναίρεση αρμοδιότητα του Δικαστηρίου, είναι αλυσιτελή.

138 Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως ήταν υποχρεωμένο να εξετάσει και να διαπιστώσει την ύπαρξη περιοριστικών προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων για το έτος 2003. Πράγματι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, δεν απαιτείται η εξέταση των αποτελεσμάτων μιας εναρμονισμένης πρακτικής εφόσον αποδεικνύεται το αντίθετο στον ανταγωνισμό αντικείμενό της (απόφαση της 4ης Ιουνίου 2009, T-Mobile Netherlands κ.λπ., C-8/08, EU:C:2009:343, σκέψη 30).

139 Δεύτερον, ως προς το επιχείρημα το οποίο αφορά την παράβαση σχετικά με τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM και το οποίο στρέφεται κατά της σκέψης 256 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να διευκρινιστεί ότι, όπως προκύπτει από την ανάγνωση των δικογράφων που κατέθεσε η αναιρεσείουσα πρωτοδίκως, στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως που προβλήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα αρνήθηκε οποιαδήποτε συζήτηση σχετικά με τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM, χωρίς ουδόλως να προβάλει, έστω και επικουρικώς, ότι η συζήτηση για τα προϊόντα αυτά κατά την επαφή της 24ης Σεπτεμβρίου 2003 δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ως εκ του αντικειμένου αντίθετη προς τον ανταγωνισμό. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο δεν ήταν υποχρεωμένο να εξετάσει αναλυτικότερα το ζήτημα αυτό. Κατά τα λοιπά, πρέπει να γίνει παραπομπή στις σκέψεις 104 έως 109 της παρούσας αποφάσεως.

140 Κατά δεύτερον, όσον αφορά την επαφή της 3ης Νοεμβρίου 2003, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί τις εκτιμήσεις στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 181 έως 183 και 185 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με την ύπαρξη αυτής της επαφής και του παράνομου χαρακτήρα της, αντιστοίχως.

141 Πρώτον, στις σκέψεις 181 έως 183 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, αφενός, ότι η αναιρεσείουσα δεν είχε προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία περί του ότι οι αντικειμενικοί λόγοι που προέβαλε η Επιτροπή για να δικαιολογήσει την ύπαρξη περισσότερων εκδοχών του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003 ήταν εσφαλμένοι και, αφετέρου, ότι υπήρχε μια δέσμη ενδείξεων που απέρρεε από άλλα αποδεικτικά στοιχεία με τα οποία επιχειρήθηκε να αποδειχθεί η πραγματοποίηση την ίδια μέρα αντίθετης προς τον ανταγωνισμό επαφής.

142 Συναφώς, αφενός, επισημάνθηκε ήδη, στις σκέψεις 68 και 69 της παρούσας αποφάσεως, ότι εναπέκειτο στην αναιρεσείουσα να αμφισβητήσει, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τις εκτιμήσεις στις οποίες προέβη η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση όσον αφορά τη γνησιότητα του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003 και ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους η αναιρεσείουσα δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι οι εκτιμήσεις αυτές ήταν εσφαλμένες.

143 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με τη γνησιότητα του ηλεκτρονικού μηνύματος της 3ης Νοεμβρίου 2003 χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί το δίκαιο και χωρίς να παραβεί την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως.

144 Αφετέρου, όσον αφορά το επιχείρημα με το οποίο η αναιρεσείουσα αμφισβητεί τη δέσμη ενδείξεων μνεία της οποίας γίνεται στις σκέψεις 181 και 183 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αρκεί να υπομνησθεί ότι η εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων δεν εμπίπτει, υπό την επιφύλαξη της περιπτώσεως της παραμορφώσεως του περιεχομένου τους, στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου στο στάδιο της αναιρετικής διαδικασίας. Μολονότι, όμως, η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι τα στοιχεία της εν λόγω δέσμης ενδείξεων δεν είναι ικανά να τεκμηριώσουν την ύπαρξη παράνομης επαφής στις 3 Νοεμβρίου 2003, ουδόλως αποδεικνύει την ύπαρξη παραμόρφωσης από το Γενικό Δικαστήριο του περιεχομένου των στοιχείων αυτών.

145 Δεύτερον, στη σκέψη 185 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι, στο μέτρο που η αναιρεσείουσα θεωρούσε ότι η επαφή της 3ης Νοεμβρίου 2003 δεν συνιστούσε ως εκ του αντικειμένου περιορισμό του ανταγωνισμού, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει ότι κάθε παράνομη συζήτηση συνιστούσε έναν τέτοιο περιορισμό, εφόσον είχε αποδείξει ότι οι επίμαχες πρακτικές, εξεταζόμενες στο σύνολό τους, συνιστούσαν ως εκ του αντικειμένου περιορισμό του ανταγωνισμού.

146 Κατ' αυτόν τον τρόπο, όπως προβάλλει η αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε τον παράνομο χαρακτήρα της επίμαχης συζήτησης και αρνήθηκε να εξετάσει τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με την ως εκ του αντικειμένου αντίθετη προς τον ανταγωνισμό φύση της επαφής της 3ης Νοεμβρίου 2003.

147 Ωστόσο, κατόπιν των προεκτεθέντων στις σκέψεις 43 έως 55 της παρούσας αποφάσεως, η προσέγγιση αυτή δεν είναι αντίθετη, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, στις απαιτήσεις του ελέγχου της νομιμότητας της διαπιστώσεως της παραβάσεως. Εξάλλου, η αναιρεσείουσα δεν υποστηρίζει ότι η εν λόγω προσέγγιση μπορεί να ασκήσει επιρροή στην εκτίμηση του πρόσφορου χαρακτήρα του ποσού του προστίμου σε σχέση με την παράβαση.

148 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί του δευτέρου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

149 Με το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια του ως εκ του αντικειμένου περιορισμού του ανταγωνισμού, στις σκέψεις 172 έως 176, 185 και 189 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Κατά την άποψή της, το Γενικό Δικαστήριο δεν προέβη σε επαρκή ανάλυση της φύσεως των επίμαχων πρακτικών και περιορίστηκε, ιδίως στις σκέψεις 176 και 189 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σε ανεπαρκή συλλογιστική και σε αντιφατική προσέγγιση.

150 Η αναιρεσείουσα διατείνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο, μη λαμβάνοντας υπόψη συναφώς τη νομολογία του Δικαστηρίου, παρέλειψε να αναλύσει και να διαπιστώσει ότι οι επίμαχες ανταλλαγές πληροφοριών ήταν αρκούντως επιβλαβείς για τον ανταγωνισμό στην αγορά των μικροκυκλωμάτων για κάρτες. Η

αναιρεσείουσα θεωρεί ότι η σποραδική ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τις τρέχουσες τιμές της αγοράς ή τις δυνητικές και γενικές μελλοντικές τάσεις των τιμών και σχετικά με την εξέλιξη της αγοράς δεν είναι, καθεαυτή, αρκούντως επιβλαβής σε μια άκρως ανταγωνιστική αγορά όπως η εν λόγω αγορά των μικροκυκλωμάτων για κάρτες.

151 Η αναιρεσείουσα διευκρινίζει ότι η ανεπαρκώς αιτιολογημένη εκτίμηση που περιλαμβάνεται στη σκέψη 174 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία η επίδικη συμπεριφορά «μπορούσε» να «παράσχει στους ανταγωνιστές τη δυνατότητα να περιορίσουν» τον ανταγωνισμό εισάγει δύο διαφορετικές και αβέβαιες προϋποθέσεις του κριτηρίου του βαθμού βλαπτικότητας που απαιτεί το Δικαστήριο.

152 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο, λαμβανομένων υπόψη των διαφορετικών χαρακτηριστικών των πέντε επαφών που εξέτασε, υπέπεσε σε πλάνη διαπιστώνοντας, όπως προβάλλεται ότι έπραξε με τη σκέψη 185 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, συνολικό ως εκ του αντικειμένου περιορισμό του ανταγωνισμού.

153 Η Επιτροπή αμφισβητεί όλα τα ανωτέρω επιχειρήματα.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

154 Με το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με την έννοια του ως εκ του αντικειμένου περιορισμού του ανταγωνισμού.

155 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το ουσιώδες νομικό κριτήριο προκειμένου να καθοριστεί αν συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική συνεπάγεται περιορισμό του ανταγωνισμού «ως εκ του αντικειμένου» κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, έγκειται στη διαπίστωση εάν μια τέτοια συμφωνία ή πρακτική είναι, καθ' εαυτή, αρκούντως επιβλαβής για τον ανταγωνισμό ώστε να γίνει δεκτό ότι παρέλκει η εξέταση των αποτελεσμάτων της (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 27ης Απριλίου 2017, FSL κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-469/15 P, EU:C:2017:308, σκέψη 104 καθώς και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

156 Για να εκτιμηθεί αν μια μορφή συντονισμού μεταξύ επιχειρήσεων είναι αρκούντως επιβλαβής ώστε να λογίζεται ως περιορισμός του ανταγωνισμού «ως εκ του αντικειμένου», πρέπει να λαμβάνονται ιδίως υπόψη το περιεχόμενό της, οι σκοποί τους οποίους επιδιώκει, καθώς και το οικονομικό και νομικό πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται. Κατά την εκτίμηση του εν λόγω πλαισίου, πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη το είδος των επηρεαζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών καθώς και οι πραγματικές συνθήκες της λειτουργίας και της διαρθρώσεως της εν λόγω αγοράς ή των εν λόγω αγορών (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις της 5ης Δεκεμβρίου 2013, Solvay Solexis κατά Επιτροπής, C-449/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:802, σκέψη 36· της 19ης Μαρτίου 2015, Dole Food και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής, C-286/13 P, EU:C:2015:184, σκέψη 117 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και της 27ης Απριλίου 2017, FSL κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-469/15 P, EU:C:2017:308, σκέψη 105 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

157 Πρώτον, όσον αφορά την επαφή της 24ης Σεπτεμβρίου 2003, όπως προκύπτει από τις διαπιστώσεις των πραγματικών περιστατικών στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 164 και 165 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα και η Samsung αντάλλαξαν πληροφορίες σχετικά με την τρέχουσα και μελλοντική παραγωγική τους ικανότητα, τις τρέχουσες και μελλοντικές τιμές τους, καθώς και τη στρατηγική τεχνολογικής εξέλιξής τους. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 166 της αποφάσεως αυτής, ότι μια τέτοια ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με τις τιμές και την παραγωγική ικανότητα μπορούσε, ιδίως σε μια αγορά που χαρακτηρίζεται από συγκέντρωση της προσφοράς και της ζήτησης, να επηρεάσει ευθέως την εμπορική στρατηγική των ανταγωνιστών.

158 Απαντώντας στα επιχειρήματα με τα οποία η αναιρεσείουσα επιχειρεί να αμφισβητήσει τον χαρακτηρισμό της επαφής αυτής εκ μέρους της Επιτροπής ως περιορισμό του ανταγωνισμού ως εκ του αντικειμένου, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε ακόμη, μεταξύ άλλων, τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 155 της παρούσας αποφάσεως και έκρινε, στις σκέψεις 173 και 174 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι από τους οικονομικούς παράγοντες που χαρακτηρίζουν τη σχετική αγορά, τους οποίους δεν αμφισβήτησε η αναιρεσείουσα, ήταν δυνατό να αποδειχθεί ότι οι εν λόγω επιχειρήσεις θα αντλούσαν πλεονέκτημα από την ανταλλαγή ευαίσθητων πληροφοριών σχετικά με τις στρατηγικές πολιτικές των ανταγωνιστών τους όσον αφορά τις τιμές, την παραγωγική ικανότητα και την τεχνολογική εξέλιξη, καθόσον η ανταλλαγή αυτή θα τους παρείχε τη δυνατότητα να επιβραδύνουν την εγγενή στην εν λόγω αγορά συρρίκνωση των τιμών.

159 Έτσι, αντιθέτως προς τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας, το Γενικό Δικαστήριο ευθυγραμμίστηκε με τη νομολογία που παρατέθηκε στις σκέψεις 155 και 156 της παρούσας αποφάσεως. Συγκεκριμένα, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε το περιεχόμενο της ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ των ανταγωνιστών, συμπεριλαμβανομένου του είδους των ανταλλασσόμενων πληροφοριών, εκτίμησε τους σκοπούς που επιδίωκαν και έλαβε υπόψη το γενικότερο πλαίσιο της αγοράς στην οποία έγιναν οι συζητήσεις αυτές.

160 Εξάλλου, αντιθέτως προς όσα υπονοεί η αναιρεσείουσα, ο χαρακτηρισμός της ανταλλαγής ευαίσθητων πληροφοριών μεταξύ ανταγωνιστών στη σχετική αγορά ως περιορισμού του ανταγωνισμού ως εκ του αντικειμένου δεν μπορεί να εξαρτάται από τη συχνότητα της ανταλλαγής πληροφοριών. Πράγματι, ένα τέτοιο κριτήριο ουδόλως προκύπτει από τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 155 και 156 της παρούσας αποφάσεως.

161 Δεύτερον, στη σκέψη 176 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι οι συζητήσεις, κατά την επαφή της 24ης Σεπτεμβρίου 2003, σχετικά με την ικανότητα παραγωγής μπορούσαν να περιορίσουν τον ανταγωνισμό. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, εφόσον η Επιτροπή είχε προσδιορίσει τους λόγους για τους οποίους θεωρούσε ότι η εν λόγω ανταλλαγή μπορούσε, ενόψει των χαρακτηριστικών της αγοράς, να περιορίσει τον ανταγωνισμό, δεν ήταν υποχρεωμένη να αποδείξει την ύπαρξη αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων.

162 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι με το επιχείρημά της η αναιρεσείουσα προσήψε στην Επιτροπή ότι δεν απέδειξε την ύπαρξη αντίθετων προς τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων. Αφενός, με την αίτηση αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα δεν ισχυρίζεται ότι με τον τρόπο αυτό το Γενικό Δικαστήριο παρανόησε το περιεχόμενο του επιχειρήματός της. Αφετέρου, η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά το επιχείρημα αυτό είναι σύμφωνη με τη νομολογία του Δικαστηρίου που παρατέθηκε στη σκέψη 138 της παρούσας αποφάσεως.

163 Τρίτον, επισημαίνεται ότι το επιχείρημα της αναιρεσείουσας σχετικά με τη σκέψη 185 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να απορριφθεί για τους λόγους που μνημονεύονται στις σκέψεις 145 έως 147 της παρούσας αποφάσεως.

164 Τέταρτον, η αιτιολογία, στη σκέψη 189 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία «[η] ανταλλαγή εμπιστευτικών πληροφοριών [σχετικά με την πρόθεση αύξησης των τιμών για μία ολόκληρη ειδική κατηγορία προϊόντων] μεταξύ ανταγωνιστών συνεπάγεται αναγκαίως στρέβλωση του ανταγωνισμού», δεν μπορεί να θεωρηθεί, λαμβανομένου υπόψη του οικονομικού πλαισίου της αγοράς των μικροκυκλωμάτων για κάρτες, όπως περιγράφεται στη σκέψη 173 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

165 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

3. Επί του τρίτου σκέλους του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

α) Επιχειρηματολογία των διαδίκων

166 Με το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί την αιτιολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 215 έως 224, 226 και 227 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά τη συμμετοχή της σε ενιαία και διαρκή παράβαση.

167 Αφενός, η αναιρεσείουσα επισημαίνει αντιφατική αιτιολογία μεταξύ των σκέψεων 215, 226 και 227 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο της καταλόγισε την ευθύνη για το σύνολο της επίδικης παραβάσεως, υπογραμμίζοντας συγχρόνως ότι δεν είχε μετάσχει στο σύνολο της ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως.

168 Αφετέρου, υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η συμμετοχή μιας επιχειρήσεως σε ενιαία και διαρκή παράβαση απαιτεί τη συνδρομή τριών προϋποθέσεων, δηλαδή, πρώτον, ύπαρξη συνολικού σχεδίου με το οποίο επιδιώκεται κοινός σκοπός, δεύτερον, εκ προθέσεως συμμετοχή της εν λόγω επιχειρήσεως στο σχέδιο αυτό και τρίτον, αποδεδειγμένη ή τεκμαιρόμενη γνώση της για τις παραβατικές συμπεριφορές των άλλων συμμετεχόντων. Εν προκειμένω, ούτε το Γενικό Δικαστήριο ούτε η Επιτροπή παρέθεσαν αιτιολογία από την οποία να μπορεί να συναχθεί ότι η αναιρεσείουσα είχε εκ προθέσεως συμμετάσχει στον ίδιο ενιαίο σκοπό που επιδίωκαν οι Renesas, Samsung και Philips. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 312 της επίδικης αποφάσεως και από τη σκέψη 231 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή καθώς και το Γενικό Δικαστήριο ωσαύτως δεν διαπίστωσαν ότι η αναιρεσείουσα είχε γνώση της συμπεριφοράς της Renesas, της Samsung και της Philips.

169 Έτσι, τόσο η Επιτροπή όσο και το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβαν υπόψη το κριτήριο σχετικά με την ατομική πρόθεση συμμετοχής σε κοινό σχέδιο. Αντιθέτως, στην απόφαση της 15ης Ιουλίου 2015, voestalpine και voestalpine Wire Rod Austria κατά Επιτροπής (T-418/10, EU:T:2015:516, σκέψη 302), το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε λεπτομερή ανάλυση του κριτηρίου αυτού.

170 Η Επιτροπή αμφισβητεί τη βασιμότητα του σκέλους αυτού.

β) Εκτίμηση του Δικαστηρίου

171 Με το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά την εκτίμηση της συμμετοχής της σε ενιαία και διαρκή παράβαση.

172 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, επιχείρηση η οποία έχει μετάσχει σε μια τέτοια ενιαία και σύνθετη παράβαση με ενέργειές της, εμπίπτουσες στην έννοια της αντίθετης προς τους κανόνες του ανταγωνισμού συμφωνίας ή εναρμονισμένης πρακτικής, κατά το άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, οι οποίες απέβλεπαν στην υλοποίηση της παραβάσεως στο σύνολό της, μπορεί επίσης να φέρει ευθύνη, για όλη τη διάρκεια της συμμετοχής της στην εν λόγω παράβαση, για ενέργειες στις οποίες προέβησαν άλλες επιχειρήσεις στο πλαίσιο της ίδιας παραβάσεως. Τούτο ισχύει όταν αποδεικνύεται ότι η εν λόγω επιχείρηση είχε την πρόθεση να συμβάλει με τη συμπεριφορά της στους κοινούς σκοπούς τους οποίους επιδίωκε το σύνολο των συμμετεχόντων και ότι γνώριζε τις παραβατικές συμπεριφορές που είχαν κατά νου ή στις οποίες προέβαιναν άλλες επιχειρήσεις επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο (αποφάσεις της 6ης Δεκεμβρίου 2012, Επιτροπή κατά Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, σκέψη 42, καθώς και της 24ης Ιουνίου 2015, Fresh Del Monte Produce κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P και C-294/13 P, EU:C:2015:416, σκέψη 157).

173 Αντιθέτως, αν η επιχείρηση συμμετείχε άμεσα σε μία ή περισσότερες αντίθετες προς τους κανόνες του ανταγωνισμού πράξεις που συνθέτουν μία ενιαία και διαρκή παράβαση, αλλά δεν αποδείχθηκε ότι, με δική της συμπεριφορά, ήθελε να συμβάλει στο σύνολο των κοινών σκοπών που επιδίωκαν οι λοιποί συμμετέχοντες στη σύμπραξη και ότι γνώριζε το σύνολο των λοιπών παραβατικών ενεργειών τις οποίες είχαν κατά νου ή στις οποίες προέβαιναν οι εν λόγω συμμετέχοντες στη σύμπραξη επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή ότι μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και ότι αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο, η Επιτροπή μπορεί ορθώς να της καταλογίσει ευθύνη μόνο για τις ενέργειες στις οποίες συμμετείχε άμεσα και για τις ενέργειες που είχαν κατά νου ή στις οποίες προέβαιναν οι λοιποί συμμετέχοντες επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς με εκείνους που επιδίωκε η ίδια και για τις οποίες αποδείχθηκε ότι τις γνώριζε ή μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο (αποφάσεις της 6ης Δεκεμβρίου 2012, Επιτροπή κατά Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, σκέψη 44, καθώς και της 24ης Ιουνίου 2015, Fresh Del Monte Produce κατά Επιτροπής και Επιτροπή κατά Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P και C-294/13 P, EU:C:2015:416, σκέψη 159).

174 Εν προκειμένω, κατά τη νομολογία αυτή, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 226 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η διαπίστωση της υπάρξεως ενιαίας παραβάσεως διαφέρει από το ζήτημα εάν η ευθύνη για το σύνολο της παράβασης αυτής μπορεί να καταλογιστεί σε μια επιχείρηση.

175 Όσον αφορά την τελευταία αυτή περίπτωση, από τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 229 και 231 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει αναμφιβόλως ότι, παρά την ασάφεια της επίδικης αποφάσεως, για την οποία το Γενικό Δικαστήριο εξέθεσε τις κύριες εκτιμήσεις του στις σκέψεις 215, 227 και 228 της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή, με την απόφαση αυτή, καταλόγισε ευθύνη στην αναιρεσείουσα για τη συμμετοχή της στην επίμαχη παράβαση μόνο για τις διμερείς επαφές της με τη Samsung και τη Renesas και ότι δεν της καταλόγισε ευθύνη για την εν λόγω παράβαση στο σύνολό της.

176 Επομένως, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν περιέχει αντιφατική αιτιολογία ως προς την έκταση της συμμετοχής της αναιρεσείουσας στην επίμαχη παράβαση.

177 Περαιτέρω, εφόσον δεν καταλογίστηκε ευθύνη στην αναιρεσείουσα για τη συμμετοχή της στην επίμαχη παράβαση στο σύνολό της, αλλά μόνο στο μέτρο της άμεσης συμμετοχής της σε εκφάνσεις της παραβάσεως αυτής, ουδόλως ήταν αναγκαίο, εν προκειμένω, να αποδειχθεί ότι γνώριζε τις συμπαιγνιακές συμπεριφορές των λοιπών συμμετεχόντων στην εν λόγω παράβαση.

178 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί το τρίτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, καθώς και ο συγκεκριμένος λόγος αναιρέσεως στο σύνολό του.

Γ. Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως, σχετικά με το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα, και επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως καθόσον αφορά παράβαση των κανόνων περί πλήρους δικαιοδοσίας

1. Επιχειρηματολογία των διαδίκων

179 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως που προβάλλεται από την αναιρεσείουσα έχει δύο σκέλη.

180 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, λόγω ελλιπούς και επιλεκτικού ελέγχου, όπως επισημάνθηκε στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, των διμερών επαφών τις οποίες αμφισβήτησε η αναιρεσείουσα. Κατά την άσκηση της αρμοδιότητάς του πλήρους δικαιοδοσίας, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε να λάβει υπόψη τον

αριθμό των περιστατικών και την ατομική συμμετοχή κάθε επιχείρησης στην παράβαση. Παραλείποντας να το πράξει, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τη νομολογία του Δικαστηρίου. Επίσης, το Γενικό Δικαστήριο δεν αιτιολόγησε επαρκώς την εκτίμησή του κατά την οποία η μείωση του ποσού του προστίμου που χορήγησε η Επιτροπή ήταν η προσήκουσα, μολονότι είχαν εξεταστεί λιγότερο από το ήμισυ των επαφών, την ύπαρξη των οποίων απέδειξε η Επιτροπή, και η αναιρεσείουσα είχε αμφισβητήσει την αναλογικότητα του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε βάσει αυτών των τελευταίων επαφών.

181 Με το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας.

182 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε επαρκώς υπόψη την περιορισμένη συμμετοχή της στην παράβαση.

183 Αφενός, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 239 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είχε προβάλει, στο σημείο 172 του δικογράφου της προσφυγής της, καθώς και στο σημείο 115 του υπομνήματος απαντήσεως που κατατέθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επιχειρήματα με τα οποία έβαλλε κατά της μείωσης κατά 20 % που της χορήγησε η Επιτροπή.

184 Αφετέρου, η αναιρεσείουσα εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο, μη λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του Δικαστηρίου, δεν συνεκτίμησε τη σχετική βαρύτητα της πολύ περιορισμένης ατομικής συμμετοχής της στην παράβαση, για τον καθορισμό του ποσού του προστίμου. Το ποσό αυτό δεν ανταποκρίνεται στην πραγματική συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην εν λόγω παράβαση δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο έλεγξε περιορισμένο μόνο αριθμό επαφών, η αναιρεσείουσα δεν είχε λάβει γνώση των διμερών επαφών μεταξύ των λοιπών συμμετεχόντων στην παράβαση και η μία μόνο επαφή στην οποία εμπλεκόταν η αναιρεσείουσα αφορούσε μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM. Η αναιρεσείουσα διευκρινίζει ότι τα έσοδά της από τα εν λόγω μικροκυκλώματα αντιπροσώπευαν άνω του 50 % του συνολικού κύκλου εργασιών της και ότι η παράβαση για τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM μπορούσε να αφορά μόνο το έτος 2004. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε επαρκώς υπόψη το μερίδιο του κύκλου εργασιών που αντιπροσώπευαν τα προϊόντα που αποτελούσαν το αντικείμενο της παραβάσεως, αντιθέτως προς τα όσα επιτάσσει η νομολογία του Δικαστηρίου.

185 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα βάλλει κατά των σκέψεων 269 και 270 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, υποστηρίζοντας ότι, επιβάλλοντάς της δυσανάλογο ποσό προστίμου, η Επιτροπή και το Γενικό Δικαστήριο παρέβησαν το άρθρο 49 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το Γενικό Δικαστήριο παρέβη τους κανόνες περί πλήρους δικαιοδοσίας. Κατ' αυτήν, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη την περιορισμένη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην επίμαχη παράβαση. Ειδικότερα, το ποσό του προστίμου καθορίστηκε βάσει εσφαλμένου υπολογισμού του κύκλου εργασιών, πράγμα που αντιβαίνει στη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 269 της αποφάσεως αυτής. Έτσι, εσφαλμένως ελήφθη υπόψη το σύνολο των εσόδων της αναιρεσείουσας από τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως. Συγκεκριμένα, κατά την αναιρεσείουσα, η παράβαση σχετικά με τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM θα μπορούσε να αφορά, στην καλύτερη περίπτωση (πράγμα που δεν ισχύει), μόνον το έτος 2004.

186 Η Επιτροπή θεωρεί ότι τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν.

187 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, η Επιτροπή εκθέτει ότι ο αριθμός των επαφών στις οποίες συμμετείχε η αναιρεσείουσα ουδόλως μεταβάλλει τη σοβαρότητα της συμμετοχής της στην παράβαση, δεδομένου ότι οι οικονομικές επιπτώσεις των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό επαφών παρήγαγαν τα αποτελέσματά τους μετά την ημερομηνία των επαφών αυτών.

188 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, η Επιτροπή εκτιμά ότι το επιχείρημα που αντλείται από το ότι, κατά την εξέταση της σοβαρότητας της συμμετοχής της αναιρεσείουσας στην παράβαση, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι μερικές μόνον από τις εν λόγω επαφές αφορούσαν τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM είναι απαράδεκτο βάσει του άρθρου 170 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, διότι προβλήθηκε για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου. Εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι η επίμαχη παράβαση αφορούσε τα εν λόγω μικροκυκλώματα.

189 Πρώτον, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, εφόσον μπορεί να προβεί σε συνεκτίμηση της σχετικής σοβαρότητας της συμμετοχής μιας επιχείρησης στην παράβαση, είτε κατά τον καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου που μπορεί να της επιβάλει είτε κατά την αναγνώριση ελαφρυντικών ή επιβαρυντικών περιστάσεων, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επικύρωσε τον καθορισμό συντελεστή σοβαρότητας ποσοστού 16 % για όλους τους συμμετέχοντες στη σύμπραξη. Η αναιρεσείουσα δεν απέδειξε ότι η μείωση, υπέρ αυτής, του ύψους του προστίμου κατά 20 % θα οδηγούσε σε επιβολή υπερβολικού προστίμου, σε σημείο που να είναι δυσανάλογο.

190 Δεύτερον, όσον αφορά την προβαλλόμενη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η επιβολή στην αναιρεσείουσα υψηλότερου προστίμου σε σχέση με τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν με την επίδικη απόφαση στους λοιπούς συμμετέχοντες στην παράβαση προκύπτει από το γεγονός ότι η αξία των πωλήσεων μικροκυκλωμάτων για κάρτες της αναιρεσείουσας είναι η μεγαλύτερη μεταξύ των τεσσάρων συμμετεχόντων. Συναφώς, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι ο κύκλος εργασιών αποτελεί αντικειμενικό στοιχείο που παρέχει επαρκή ένδειξη περί του βλαπτικού χαρακτήρα της συμπαιγνιακής συμπεριφοράς στην απρόσκοπτη λειτουργία του ανταγωνισμού. Κανείς άλλος από τους παράγοντες που επικαλέστηκε η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να μεταβάλει την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως από το Γενικό Δικαστήριο.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

191 Δεδομένου ότι τα δύο σκέλη του τρίτου λόγου αναιρέσεως αλληλεπικαλύπτονται εν μέρει, επιβάλλεται η από κοινού εξέτασή τους. Εξάλλου, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στη σκέψη 56 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει επίσης να εξετασθούν τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν προς στήριξη του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως, καθόσον αφορούν την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας του.

192 Πρώτον, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο να ελέγχει τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή εκτίμησε σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση τη σοβαρότητα των παράνομων συμπεριφορών. Στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, σκοπός του ελέγχου του Δικαστηρίου είναι να εξεταστεί, αφενός, σε ποιο μέτρο το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη, κατά τρόπο νομικώς ορθό, όλους τους ουσιώδεις παράγοντες για να εκτιμήσει τη σοβαρότητα συγκεκριμένης συμπεριφοράς υπό το φως του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003 και, αφετέρου, να εξακριβωθεί εάν το Γενικό Δικαστήριο απάντησε επαρκώς κατά νόμο στο σύνολο των επιχειρημάτων που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη του αιτήματος εξαλείψεως ή μειώσεως του προστίμου (απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2017, Laufen Austria κατά Επιτροπής, C-637/13 P, EU:C:2017:51, σκέψη 58).

193 Δεύτερον, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η πλήρης δικαιοδοσία που αναγνωρίζεται στον δικαστή της Ένωσης με το άρθρο 31 του κανονισμού 1/2003, κατά το άρθρο 261 ΣΛΕΕ, παρέχει στον δικαστή την εξουσία, πέραν του απλού ελέγχου νομιμότητας της κυρώσεως, να υποκαθιστά την Επιτροπή προβαίνοντας στη δική του εκτίμηση και, κατά συνέπεια, να εξαλείφει, να μειώνει ή να αυξάνει το πρόστιμο ή τη χρηματική ποινή που επιβλήθηκε (αποφάσεις της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, C-386/10 P, EU:C:2011:815, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και της 26ης Ιανουαρίου 2017, Villeroy & Boch Austria κατά Επιτροπής, C-626/13 P, EU:C:2017:54, σκέψη 81).

194 Βεβαίως, η άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας δεν ισοδυναμεί με αυτεπάγγελτο έλεγχο και η διαδικασία διεξάγεται κατ' αντιμωλία. Στον προσφεύγοντα απόκειται να προβάλει λόγους ακυρώσεως κατά της επίδικης αποφάσεως και να προσκομίσει τα αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη των λόγων αυτών (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Επιτροπή κατά Parker Hannifin Manufacturing και Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, σκέψη 76 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και της 26ης Ιανουαρίου 2017, Villeroy & Boch Austria κατά Επιτροπής, C-626/13 P, EU:C:2017:54, σκέψη 83).

195 Ωστόσο, όπως ορθώς επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 74 των προτάσεών του, προς εκπλήρωση των επιταγών ενός ελέγχου πλήρους δικαιοδοσίας, υπό την έννοια του άρθρου 47 του Χάρτη, όσον αφορά το πρόστιμο, ο δικαστής της Ένωσης υποχρεούται, κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων τις οποίες προβλέπουν τα άρθρα 261 ΣΛΕΕ και 263 ΣΛΕΕ, να εξετάζει κάθε νομική ή πραγματική αιτίαση με την οποία προβάλλεται ότι το ύψος του προστίμου δεν είναι ανάλογο προς τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως (αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2014, Επιτροπή κατά Parker Hannifin Manufacturing και Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, σκέψη 75 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και της 26ης Ιανουαρίου 2017, Villeroy & Boch Austria κατά Επιτροπής, C-626/13 P, EU:C:2017:54, σκέψη 82).

196 Τρίτον, η βαρύτητα της παραβάσεως πρέπει να αποτελεί αντικείμενο αυτοτελούς εκτιμήσεως (απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψη 102). Για τον καθορισμό του ύψους των προστίμων, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η διάρκεια της παραβάσεως, καθώς και όλα τα στοιχεία που έχουν σχέση με την εκτίμηση της σοβαρότητάς της, όπως η συμπεριφορά της κάθε επιχειρήσεως, ο ρόλος που καθεμία διαδραμάτισε κατά τον καθορισμό των εναρμονισμένων πρακτικών, το όφελος που άντλησαν από τις πρακτικές αυτές, το μέγεθός τους και η αξία των εμπορευμάτων που αφορά η σύμπραξη, καθώς και ο κίνδυνος που αντιπροσωπεύουν τέτοιου είδους παραβάσεις για την Ευρωπαϊκή Ένωση (απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, C-386/10 P, EU:C:2011:815, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

197 Στα στοιχεία αυτά περιλαμβάνονται επίσης ο αριθμός και η ένταση των αντίθετων προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορών (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2011, Χαλκόρ κατά Επιτροπής, C-386/10 P, EU:C:2011:815, σκέψη 57 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

198 Ωστόσο, το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι δεν υπάρχει δεσμευτική ή εξαντλητική απαρίθμηση των κριτηρίων που πρέπει υποχρεωτικά να λαμβάνονται υπόψη για την εκτίμηση της σοβαρότητας της παράβασης (αποφάσεις της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, C-534/07 P, EU:C:2009:505, σκέψη 54, καθώς και της 13ης Ιουνίου 2013, Versalis κατά Επιτροπής, C-511/11 P, EU:C:2013:386, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

199 Περαιτέρω, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορεί να λαμβάνει υπόψη τη σχετική σοβαρότητα της συμμετοχής της επιχειρήσεως σε παράβαση και τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως είτε κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 23 του κανονισμού 1/2003, είτε κατά την αναπροσαρμογή του βασικού ποσού αναλόγως των ελαφρυντικών και επιβαρυντικών περιστάσεων. Η χορήγηση της επιλογής αυτής στην Επιτροπή είναι σύμφωνη με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 196 της παρούσας αποφάσεως, δεδομένου ότι επιβάλλει, σε κάθε περίπτωση, να λαμβάνεται υπόψη, κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, η ατομική συμπεριφορά που υιοθέτησε η εν λόγω επιχείρηση (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψεις 104 και 105).

200 Εν προκειμένω, κατ' αρχάς, όπως σαφέστατα προκύπτει από την επίδικη απόφαση και από τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 215, 229 και 231 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μολονότι, στην απόφαση εκείνη, η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως, το εν λόγω θεσμικό όργανο καταλόγισε στην αναιρεσείουσα την ευθύνη για την

παράβαση αυτή μόνο για τις παράνομες επαφές που πραγματοποίησε με τη Samsung και τη Renesas το διάστημα μεταξύ 24 Σεπτεμβρίου 2003 και 31 Μαρτίου 2005. Επομένως, στην αναιρεσείουσα καταλογίστηκε ευθύνη για την εν λόγω παράβαση μόνο βάσει των έντεκα διμερών επαφών που διαπιστώθηκαν ως προς αυτήν με την επίδικη απόφαση και τις οποίες η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

201 Η Επιτροπή έλαβε υπόψη την εν λόγω περιορισμένη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην επίμαχη παράβαση κατά τον υπολογισμό του προστίμου, χορηγώντας της μείωση κατά 20 % λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων και εφαρμόζοντας τον ίδιο συντελεστή σοβαρότητας 16 % σε όλους τους συμμετέχοντες στην επίμαχη παράβαση.

202 Εν συνεχεία, όπως σαφώς προκύπτει από την ανάγνωση του εισαγωγικού δικογράφου, η αναιρεσείουσα ζήτησε όχι μόνο την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως, καθόσον την αφορά, αλλά επίσης, επικουρικώς, τη μείωση του ποσού του προστίμου που της είχε επιβληθεί. Συναφώς, είναι σημαντικό να διευκρινιστεί ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, η Επιτροπή επανέλαβε την επιχειρηματολογία της κατά την οποία η αναιρεσείουσα δεν ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει την πλήρη δικαιοδοσία του.

203 Με τους λόγους ακυρώσεως που προβλήθηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε, ιδίως, τις εκτιμήσεις στις οποίες προέβη η Επιτροπή για καθεμία από τις ένδεκα διμερείς επαφές που ελήφθησαν υπόψη εις βάρος της και αμφισβήτησε τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε τόσο ως προς τον συντελεστή σοβαρότητας 16 % όσο και ως προς το ποσοστό μειώσεως 20 % που της χορηγήθηκε λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων.

204 Επομένως, με την επιχειρηματολογία που ανέπτυξε στο εισαγωγικό δικόγραφό της, η αναιρεσείουσα ζήτησε από το Γενικό Δικαστήριο να εξετάσει αν πράγματι μετέσχε στην επίμαχη παράβαση και, ενδεχομένως, την ακριβή έκταση της συμμετοχής της. Η επιχειρηματολογία αυτή μπορούσε, κατά τη νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 195 της παρούσας αποφάσεως, να είναι λυσιτελής προκειμένου να εκτιμηθεί, με βάση τη συμπεριφορά της αναιρεσείουσας, αν το ύψος του προστίμου που της επιβλήθηκε ήταν πρόσφορο σε σχέση με την παράβαση που διέπραξε.

205 Συγκεκριμένα, μολονότι, για την εκτίμηση της σοβαρότητας της παράβασης που διέπραξε η αναιρεσείουσα και για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, το Γενικό Δικαστήριο δεν υποχρεούται να στηριχθεί στον ακριβή αριθμό των διμερών επαφών που έλαβε υπόψη εις βάρος της αναιρεσείουσας, εντούτοις το στοιχείο αυτό μπορεί να αποτελεί ένα ενδεικτικό, μεταξύ άλλων, στοιχείο επί του ζητήματος αυτού (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 25ης Ιανουαρίου 2007, Dalmine κατά Επιτροπής, C-407/04 P, EU:C:2007:53, σκέψη 132, και της 14ης Οκτωβρίου 2010, Deutsche Telekom κατά Επιτροπής, C-280/08 P, EU:C:2010:603, σκέψη 277).

206 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε, προκειμένου να μην υποπέσει σε παράβαση ως προς την έκταση της αρμοδιότητάς του πλήρους δικαιοδοσίας, να απαντήσει στο επιχείρημα της αναιρεσείουσας κατά το οποίο η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας καθορίζοντας το ύψος του επιβληθέντος προστίμου χωρίς να λάβει υπόψη τον περιορισμένο αριθμό επαφών στις οποίες είχε μετάσχει η αναιρεσείουσα. Το συμπέρασμα αυτό ισχύει κατά μείζονα λόγο εν προκειμένω, διότι το Γενικό Δικαστήριο περιορίστηκε στο να επικυρώσει την ύπαρξη πέντε από τις έντεκα επαφές που διαπιστώθηκαν με την επίδικη απόφαση και δεν απάντησε κατά πόσον η Επιτροπή είχε αποδείξει την ύπαρξη των έξι λοιπών επαφών που ελήφθησαν υπόψη με την εν λόγω απόφαση.

207 Όμως, στο μέτρο που το Γενικό Δικαστήριο δεν έλεγξε, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, την αναλογικότητα του ύψους του επιβληθέντος προστίμου σε σχέση με τον αριθμό των επαφών που έλαβε υπόψη σε βάρος της αναιρεσείουσας ούτε εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους δεν προέβη στον έλεγχο αυτόν, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

208 Η εκτίμηση αυτή δεν κλονίζεται από τα επιχειρήματα της Επιτροπής.

209 Βεβαίως, αφενός, όπως υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 269 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το τμήμα του συνολικού κύκλου εργασιών που προέρχεται από την πώληση των προϊόντων τα οποία αποτελούν αντικείμενο της παραβάσεως συνιστά την καλύτερη ένδειξη περί της οικονομικής σημασίας της παραβάσεως αυτής (απόφαση της 23ης Απριλίου 2015, LG Display και LG Display Taiwan κατά Επιτροπής, C-227/14 P, EU:C:2015:258, σκέψη 55) και, ως εκ τούτου, το γεγονός ότι ο κύκλος εργασιών της αναιρεσείουσας είναι πολύ μεγαλύτερος από εκείνον των άλλων επιχειρήσεων στις οποίες επιβλήθηκαν κυρώσεις μπορεί να δικαιολογεί την επιβολή προς αυτήν υψηλότερου προστίμου εν προκειμένω.

210 Αφετέρου, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, λαμβανομένου υπόψη του σημείου 23 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, ο συντελεστής σοβαρότητας του 16 % μπορεί να δικαιολογηθεί από τη φύση και μόνο της επίμαχης παράβασης, καθόσον η παράβαση αυτή συγκαταλέγεται, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο, στους πλέον σοβαρούς περιορισμούς του ανταγωνισμού, κατά την έννοια του εν λόγω σημείου 23, και ο συντελεστής αυτός είναι ένας από τους χαμηλότερους συντελεστές της κλίμακας των κυρώσεων που προβλέπεται στις εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές για τέτοιες παραβάσεις (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2017, Aloys F. Dornbracht κατά Επιτροπής, C-604/13 P, EU:C:2017:45, σκέψη 75).

211 Ωστόσο, οι περιστάσεις που επισημάνθηκαν και η νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 209 και 210 της παρούσας αποφάσεως δεν μπορούν, καθαυτές, να δικαιολογήσουν, υπό τις συνθήκες της συγκεκριμένης υποθέσεως, τη μη εξέταση από το Γενικό Δικαστήριο της αντιστοιχίας του ύψους του προστίμου με τον αριθμό των επαφών που ελήφθησαν υπόψη σε βάρος της αναιρεσείουσας. Η εξέταση αυτή ήταν, πράγματι, αναγκαία για να εκτιμηθεί, ιδίως, κατά πόσον ο περιορισμένος αριθμός των επαφών αυτών δικαιολογούσε μείωση του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε στην αναιρεσείουσα, μεγαλύτερη από τη μείωση του 20 % που της χορηγήθηκε λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων.

212 Βεβαίως, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι δεν είναι απαραίτητο να χορηγείται αυτομάτως συμπληρωματική μείωση για κάθε ελαφρυντική περίσταση που προβάλλει ο προσφεύγων, ακόμη και αν υποτεθεί ότι προβάλλεται βασίμως, υπό τον όρο ότι διαπιστώνεται, βάσει σφαιρικής ανάλυσης που λαμβάνει υπόψη όλες τις κρίσιμες περιστάσεις, ότι το ύψος του προστίμου που επέβαλε η Επιτροπή έχει αναλογικό χαρακτήρα (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2013, Caffaro κατά Επιτροπής, C-447/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:797, σκέψεις 103 και 104).

213 Όμως, εν προκειμένω, δεν υπάρχει στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ακριβώς μια τέτοια σφαιρική ανάλυση που να λαμβάνει υπόψη το σύνολο των κρίσιμων περιστάσεων, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει την αναλογικότητα του προστίμου σε σχέση με τον αριθμό των επαφών που ελήφθησαν υπόψη σε βάρος της αναιρεσείουσας.

214 Δεύτερον, τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας όσον αφορά τη συνεκτίμηση των εσόδων της από τα μικροκυκλώματα για κάρτες που δεν είναι SIM πρέπει να απορριφθούν για τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 104 έως 109 και 139 της παρούσας αποφάσεως.

215 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, στο μέτρο που η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι δεν έλαβε υπόψη, κατά την εκτίμηση του ύψους του προστίμου, τον αριθμό των επαφών που διαπίστωσε σε βάρος της, και να απορριφθούν οι λόγοι αυτοί κατά τα λοιπά.

VI. Επί της μερικής αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως

216 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει πλάνη περί το δίκαιο όσον αφορά την άσκηση από το Γενικό Δικαστήριο της πλήρους δικαιοδοσίας του.

217 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επικουρικό αίτημα της αναιρεσείουσας για μείωση του ύψους του προστίμου που της επέβαλε η Επιτροπή, και να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως κατά τα λοιπά.

VII. Επί της διαφοράς ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου

218 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο μπορεί, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, να αποφανθεί το ίδιο αμετακλήτως επί της διαφοράς, όταν αυτή είναι ώριμη προς εκδίκαση.

219 Όμως, τούτο δεν συμβαίνει στην υπό κρίση υπόθεση.

220 Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται ότι η εξέταση του αιτήματος της αναιρεσείουσας περί μειώσεως του ύψους του προστίμου που της επιβλήθηκε με την επίδικη απόφαση ενδέχεται να συνεπάγεται εκτίμηση πραγματικών ζητημάτων που αφορούν, κυρίως, τις διμερείς επαφές, τις οποίες η αναιρεσείουσα αμφισβητεί στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου ακυρώσεως που προέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και οι οποίες δεν αποτέλεσαν αντικείμενο εκτιμήσεως εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου και δεν συζητήθηκαν διεξοδικά ενώπιον του Δικαστηρίου.

221 Ως εκ τούτου, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου να εκτιμηθεί η αναλογικότητα του ύψους του επιβληθέντος προστίμου σε σχέση με τον αριθμό των επαφών που ελήφθησαν υπόψη σε βάρος της αναιρεσείουσας, εξεταζομένου ενδεχομένως του αν η Επιτροπή απέδειξε την ύπαρξη των έξι επαφών για τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο δεν έχει αποφανθεί.

VIII. Επί των δικαστικών εξόδων

222 Δεδομένου ότι η υπόθεση αναπέμπεται ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το Δικαστήριο επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 15ης Δεκεμβρίου 2016, Infineon Technologies κατά Επιτροπής (T-758/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:737), καθόσον το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επικουρικό αίτημα της Infineon Technologies AG περί μειώσεως του ύψους του προστίμου που της επέβαλε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

2) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως κατά τα λοιπά.

3) Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί του αιτήματος μειώσεως του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε στην Infineon Technologies AG υπό το πρίσμα του έκτου λόγου ακυρώσεως.

4) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)